DESTROYER

KISS ARMY SWEDEN MAGAZINE
JUNI 2004 #11
www.kissarmysweden.com

Exklusiv intervju med gene simmons

Crazy Nights
- stort turnéreportage i färg

Allt om KISS EXPO SWEDEN 2004

Vinylfarfar granskar The Originals II

Bruce Kulick live i Sverige • Intervju med Ken Kelly • Klassiska prylar

Utgivare
Niklas Olsson
niklas@kissarmysweden.com

Redaktionen
Stefan Cedervall
Johan Kihlberg
Stefan Lundström
Niklas Olsson
Marko Rouvinen

Korrektur
Stefan Cedervall

Formgivning
Marko Rouvinen

Skribenter
Mattias Eriksson
Alex Bergdahl
Vinylfarfar
Björn Moldén
Per Jeppsson
Johan Falk

Fotografer
Niklas Olsson
Joe Marshall
Alexander Johansson
Mattias Eriksson
Johan Falk
Marko Rouvinen
Stefan Cedervall
Rikard Göransson
Karsten Kultberg
Frank Sönnewald
Michael Johansson
Johan Kihlberg
Pelle Edlund

Särskilt tack till…
Doc McGhee
Melissa Adden (McGhee Entertainment)
Michael Brandvold (Kissonline.com)
Nusse Antoni (Showtime)
Mikael Ström (BMG)
Jonas Körling (Universal)
Jimmy Storm (Universal)
Paco
Henrik Broman
Johnny Fredriksson
Helena och Burt (BMG)
Alexander Johansson
Bruce Kulick
Bill Aucoin
Kyss
Frank Sönnewald
Kissshop.com
Kiss Army Norway
Gordon Gebert

Annonschef
Niklas Olsson

Adress
Kiss Army Sweden
Box 86, 260 40 Viken

WWW
www.kissarmysweden.com

E-post
niklas@kissarmysweden.com

Tryck
Palmblads Tryckeri, Göteborg

Omslagsbild
Ulf Lorentzi

Innehåll

JUNI 2004 **DESTROYER #11**

3 Gene Simmons besökte Stockholm i slutet av mars. Ett antal medlemmar fick chansen att träffa The Demon i egen hög person!

4 Kiss Army Sweden arrangerade Kiss Expo Sweden 2004 i Stockholm. Gäster var Bill Aucoin, Bruce Kulick och Gordon Gebert.

8 Vi fick en exklusiv pratstund med Gene Simmons under hans besök i Stockholm.

10 Möt Ken Kelly, mannen bakom två av Kiss mest kända skivkonvolut.

11 Alex Bergdahl tittar närmare på Crazy Nights-turnén.

15 Bruce Kulick gav tre solospelningar i Sverige under april månad, och överraskade med annorlunda Kisslåtar.

16 Möt Mattias "IA" Eklundh från Freak Kitchen.

18 Bruce Kulick besökte en studio i Stockholm och spelade in material under sin vistelse i Sverige.

20 Vad har Vinylfarfar hittat i skivbackarna?

21 Per Jeppsson ser tillbaka på sitt möte med Gene Simmons och Paul Stanley i Köpenhamn 1994.

23 Efter fem år som ordförande i Kiss Army Sweden lämnar Stefan Lundström över sin post till Niklas Olsson.

Hej allesammans!
Då var det dags igen för ett nytt nummer av Destroyer. Ja, tidningarna har nästan haglat ner i brevlådorna de senaste tio månaderna. Det känns riktigt bra att vi har kommit ifatt och nu känns det som att två Destroyer om året inte är några som helst problem.

Som ni kan se har vi ytterligare fyra färgsidor i detta nummer, och ett par nya skribenter och fotografer har tillkommit för att göra tidningen ännu bättre och intressantare. En dröm är givetvis att vi skall kunna göra tidningen tjockare, kanske en 16-20 sidor extra varje nummer, plus ännu mer i färg, och så vidare.

Som många av er redan vet så lämnar Stefan Lundström ordförandeposten, och jag tar över helt själv. Vi vill gärna passa på att tacka Stefan för de fem år han drev Kiss Army Sweden, och önskar honom all lycka i framtiden.

Under det senaste halvåret har det hänt mycket i Kiss och Kiss Army Sweden, vilket är roligt. Eric Singer är tillbaka i Kiss, och nu när ni läser detta så har Kiss nya turné, "Rock The Nation", redan startat.

Kiss Army Sweden kommer med all säkerhet att anordna en resa till USA i augusti, för att se ett antal spelningar med bandet. Ni som är intresserade, gå in på hemsidan för mer information.

I slutet av mars var Gene Simmons i Stockholm, och åtta av föreningens medlemmar som vann vår tävling på hemsidan fick träffa honom! Två veckor senare var Bruce Kulick i Sverige för tre solospelningar, samt att han var en av gästerna på vårt stora Kissexpo i Stockholm den 10 april.

Expo ja, det blev en stor succé, och vi kommer att fortsätta i samma fotspår redan nästa år. Våra gäster detta år, Bruce Kulick, Bill Aucoin och Gordon Gebert, var mer än lyriska över arrangemanget och hälsar till alla medlemmar.

Har du en kompis som också älskar Kiss, men som inte är medlem? Skicka eller maila hans eller hennes adress till oss så skickar vi information om klubben till dem, och ni som hjälper till med detta deltar automatiskt i en stor tävling med många fina priser i potten!

Innan ni nu fortsätter in i tidningen så vill jag bara tacka alla medlemmar och medarbetare för erat jobb och stöd.

Niklas Olsson
Ordförande

Bli medlem
Kiss Army Sweden är den enda organiserade Kiss fancluben i Skandinavien med fullt stöd från Kiss och deras skivbolag. Tidningen Destroyer har givits ut i snart tio år. För dig som är bosatt i Sverige är medlemsavgiften 195 SEK för ett år (12 månader). För resten av Skandinavien är motsvarande avgift 240 SEK, detta på grund av avgifter som Posten tar ut vid inbetalningen.

Vad får jag som medlem?
Medlemstidningen Destroyer, innehållande reportage om Kiss och allt relaterat till bandet. Tidningen utkommer 2-3 gånger per år, och är tryckt med högklassigt tryck i både färg och svart/vitt på minst 24 sidor i A4-format.
Tävlingar i Destroyer och på hemsidan med fina priser i potten.
Chans att vinna en träff med medlemmar i Kiss.
Tillgång till shopen, med försäljning av merchandise.
Alltid förtur att köpa biljetter till våra arrangemang (typ expo).
Medlemskort.
…och mycket mera!

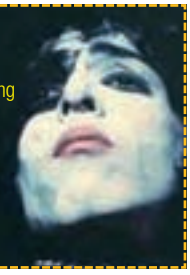

"Meet & Greet"

Gene Simmons

Med kort varsel fick vi veta att Gene Simmons planerade att besöka Stockholm i slutet av mars för att marknadsföra sitt nya soloalbum, "Asshole". Drygt en vecka senare var planeringen i full gång.

Vi är i Sverige inte längre bortskämda med att någon av Kiss fyra originalmedlemmar besöker landet, vilket var en av anledningarna till att vi målmedvetet ville organisera någon form av träff när det nu äntligen fanns en möjlighet.

Efter ett par samtal mellan Stefan Lundström och skivbolaget BMG, stod det klart att Gene ställde upp på en intervju för tidningen, samt en tjugo minuter lång träff med åtta av föreningens medlemmar, samt Kiss Army Swedens medarbetare.

Men vem skulle få möjlighet att träffa Gene? Vi beslutade oss för att ha en tävling på hemsidan, där vi helt enkelt lottade fram åtta vinnare.

Mötet skulle ske i Stockholm den 28 mars, och när vi ringde upp vinnarna var reaktionerna väldigt varierande. En del höll sig lugna, medan några skrek rakt ut så att man fick intryck av att trumhinnan befann sig långt ner i Sydeuropa.

Vinnarna fick via telefon reda på att de skulle befinna sig centralt i Stockholm, och sedan ringa till Niklas mobiltelefon vid fyratiden på eftermiddagen, för att få reda på vilket hotell som Gene bodde på.

Kiss Army Sweden anlände till Hotel Rival på Mariatorget lite innan klockan fyra på eftermiddagen, för att i lugn och ro koppla av innan mötet med Gene. Det är dock tveksamt om någon kunde hålla sig särskilt lugn, en speciell Lundström hade handsvett så att man trodde det skull bli översvämning i restaurangen, och andra hade fjärilar i magen, och så vidare.

Som kuriosa kan nämnas att ABBA-magnaten Benny Andersson är delägare i Hotel Rival, något som Gene uppmärksammade i en intervju med massmedia.

Vid femtiden fick vi reda på att intervjun blev tjugo minuter försenad, men det är lätt att förstå. Gene är en mycket karismatisk människa, och när han börjar prata så kan han inte sluta.

Efter dessa cirka tjugo minuter kom en representant från BMG ner och hämtade Niklas och Stefan för att åka upp till Genes svit och göra intervjun. Gene var på ett kanonbra humör och spelade upp den nya plattan och bjöd på mat från en stor buffé innan intervjun startade.

Gene pratade på och intervjun varade i femtio minuter, i stället för trettio. Skivbolagets representanter var väl inte så nöjda, och sade att träffen inte kunde bli så lång då intervjun dragit ut på tiden, trots att det var Gene som pratade på.

Hur som helst så kom vinnarna, tillsammans med några fans som väntat i lobbyn, upp till Genes svit.

Träffen var tänkt att vara i tjugo minuter, men Gene ville prata, signera och fotografera sig med alla, så han gav vinnarna närmare fyrtio minuter i stället, så att alla skulle få sitt. Det blev en hektisk träff med världsstjärnan, men förhoppningsvis gick ingen därifrån missnöjd.

Vi vill tacka Gene Simmons och BMG Sweden för en helt fantastisk insats vid denna träff i Stockholm. Förhoppningsvis kan vi göra om detta med resterande medlemmar nästa gång Gene eller Kiss kommer till Sverige.

Niklas Olsson
Ordförande
Kiss Army Sweden

Stefan Cedervall
Webredaktör
Kiss Army Sweden

Gene tar god tid på sig med fansen, och passar på att sätta forumadministratören på plats, säkerligen till belåtenhet för många användare.

KISS EXPO SWEDEN 2004

Sveriges största Kissexpo - någonsin! Med dessa slagkraftiga ord i bagaget arrangerades Kiss Expo Sweden 2004 på Kolingsborg i Stockholm den 10 april, och vilken succé det blev!

Ordet expo är en förkortning av exposition och betyder kort och gott utställning. Sverige har en fin tradition av denna typ av jippon. Sedan 1995 har det nästan årligen arrangerats mässor i landet, ibland flera stycken under en kort period.

Så var fallet vintern 1999, när Union och Andre Augustine besökte fem svenska städer under en tiodagarsperiod, allt i regi av Kiss Army Sweden.

Månadsskiftet mars-april 2004 var både intressant och tämligen hektiskt för folk i detta land som gillar Kiss. Gene Simmons besökte Stockholm i slutet av mars, Jim Heneghans dokumentär "Kiss Loves You" visades på SVT, Bruce Kulick gav sig ut på soloturné, och allt nådde sin kulmen den 10 april, då portarna till Kiss Expo Sweden 2004 öppnades.

Årets exposition arrangerades vid Slussen i Stockholm på nöjesstället Kolingsborg, en välkänd lokal för rutinerade expobesökare.

Schemat för årets expo var lika snävt som imponerande. Bill Aucoin och Bruce Kulick som huvudgäster, Gordon Gebert och Jim Heneghan på VIP-listan, mängder av försäljare på plats, och en stor utställning av merchandise från 70-talet och framåt. Addera en folkmassa med höga förväntningar, och du har receptet för årets expo.

Besökarna

Det finns mängder av fördomar om vilken typ av människor det är som besöker den här typen av tillställningar, och jag kan glatt avslöja att de flesta stämmer inte. Det går inte att sätta en stämpel på en expobesökare, då det rör sig om alla typer av människor, vilket givetvis är positivt. Musiken förenar folket.

Våra kollegor i Kiss Army Norway visade god företagsamhet och arrangerade en bussresa från Oslo till expot i Stockholm. Norrmännen bjöd på det vi i Sverige förknippar med Norge, vackra kvinnor, glade gutter, Ringnes och frenetiskt eldande i bussar. Kan det bli bättre?

Ärligt talat, historien om bussen kan jag varken bekräfta eller förneka, men myten existerar i högsta grad.

Gästerna

Bill Aucoin är mannen som upptäckte Kiss och blev bandets första manager 1973. Det är också Bill som med sin vision till stor del ligger bakom den myt och otroliga popularitet som Kiss lyckades skapa under 70-talet.

Bill flögs in exklusivt för Kiss Expo Sweden, och var på ett strålande humör under hela vistelsen. På expot bjöd han på anekdoter från åren med Kiss, och lyckades charma både den manliga och kvinnliga delen av folkskaran.

Efter framträdandet på scen mötte Bill folket på golvet, skrev autografer och lät sig fotograferas. Ett felfritt framträdande av en, i dessa sammanhang, professionell aktör.

Bruce Kulick har varit i Sverige vid ett antal tillfällen efter tiden med Kiss, men fortfarande finns det ett sug efter Kulick, som sällan gör någon besviken. Bruce kom till expot direkt efter två spelningar i Göteborg och Sala, samt ett studiojobb i Stockholm, och var märkbart sliten av resan.

På expot bjöd han dock på en avslappnad stund på scen, och skrev sedan autografer och poserade för foton. Efter expot bar det av till hotellet, för vila inför nattens spelning på Blue Moon Bar i Stockholm.

Något anonymt steg även författaren och musikern Gordon Gebert upp på scen och berättade lite om sina böcker och sitt liv som bekant till Ace Frehley. Gordon fanns dock på plats vid sitt stånd under hela kvällen, och alla som ville fick sig en pratstund med honom.

Gordon ligger bakom ett antal böcker av varierande kvalitet, men är mest känd för skandalboken om Ace Frehley, "Kiss And Tell". Han är tillsammans med Lynn Ramage aktuell med sitt senaste alster, "Rock & Roll War Stories", en bok i samma anda som sina föregångare.

Kiss Loves You

Även filmaren Jim Heneghan fanns på plats för att svara på fansens frågor. Jim ligger bakom dokumentären "Kiss Loves You" som visades på SVT några dagar före expot. Filmen berör tiden före, under

Utställningen uppskattades av besökarna.

Bruce Kulick berättar om sina projekt.

Bill Aucoin charmar publiken med anekdoter från 70-talet.

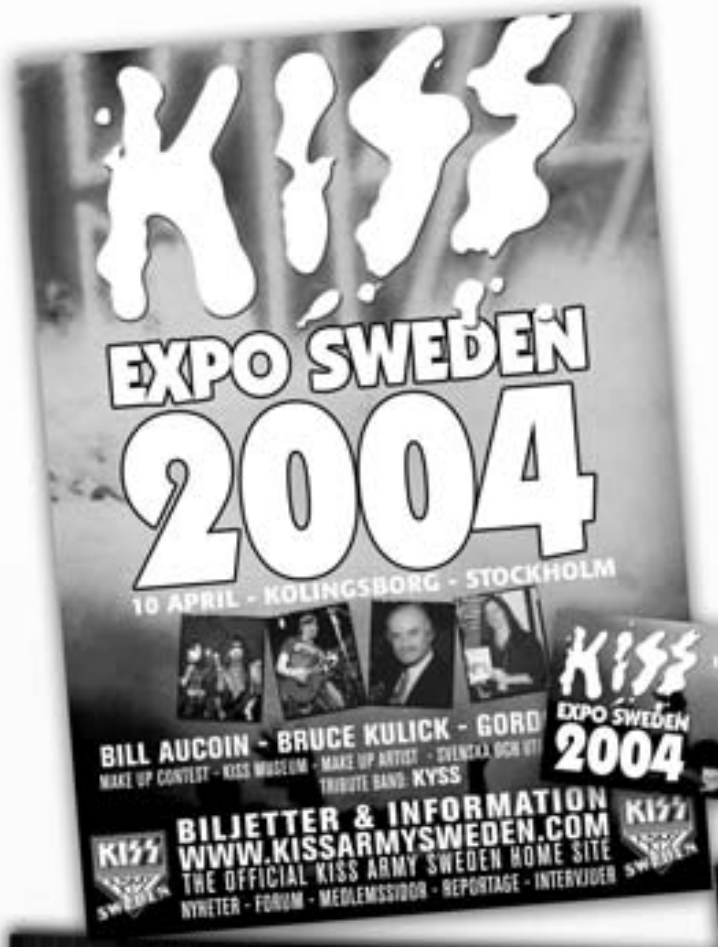

Weronica sminkar efter önskemål.

En dröm för många samlare.

Bruce justerar mikrofonen.

Trängsel vid skivbackarna.

Gordon Gebert talar ut.

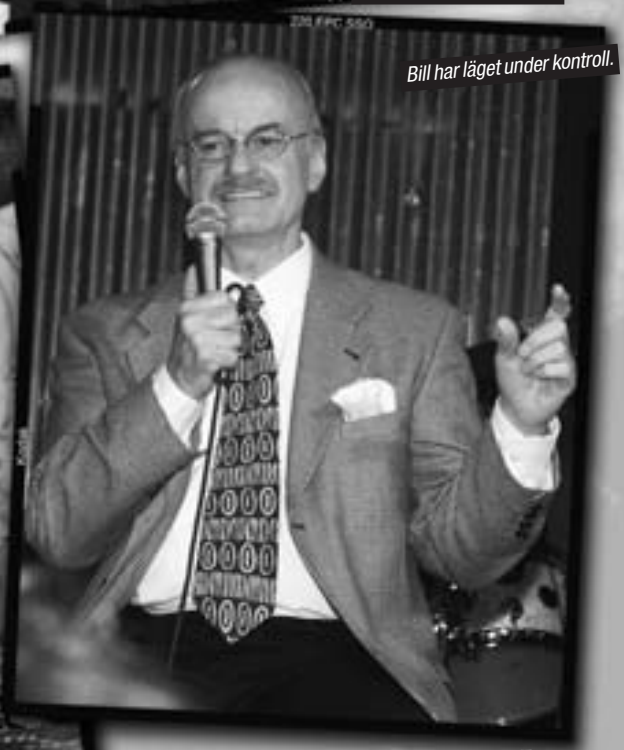
Bill har läget under kontroll.

Kyss gör sällan någon besviken.

Uffe och Anders som Paul och Ace.

och efter återföreningen, och vi får följa några dedikerade fans i deras jakt på idolerna.

Anledningen till att folk blev så upprörda är nog att många inte vill förknippas med de karaktärer som filmen fokuserar på, vilket inte är så konstigt egentligen. Jag är nog inte ensam om att känna viss hopplöshet när eftertexterna rullar till Nicke Anderssons "I Still Want The Best".

Personligen har jag svårt för att bli upprörd, då jag har valt att se tragiken i filmen som komisk. Min mamma ringde mig dagen efter dokumentären och frågade om det gick till så här i Sverige, mitt svar blev vänligt men bestämt, nej.

Jim har letat upp ett par amerikanska praktexempel, annars hade det blivit alldeles för tråkigt.

Jag kan ju passa på att skicka en hälsning till Bill Baker, lycka till. Nu är han visst på gång med en bok om Ace Frehley. Vad hände med Elvis Presley?

Utställningen

Alexander Johansson delade med sig av sina skatter och lät besökarna titta närmare på en stor mängd av de prylar som Kiss har släppt genom åren. Allt från dockor och skivspelare till cymbaler och kläder som bandet burit på scen.

Alexanders egen lilla exposition var mycket uppskattad av besökarna. Jag undrar om alla förstår vilket investering som ligger bakom.

En kul anekdot hinner vi med så här på kvällskvisten. Alexander, som för övrigt skriver för Destroyer lite då och då (notis), hade med sig en guldskiva som var presenterad till Bill Aucoin, och Bills positiva reaktion på detta var obetalbar.

Bandet

Kvällens liveframträdande stod det etablerade tributebandet Kyss för, som dessutom lovat att spela två udda låtar denna kväll. Vi hade en omröstning på hemsidan, och vinnarlåtarna blev "Tomorrow And Tonight" samt "Flaming Youth".

Bandet höll sitt löfte och spelade dessa bortglömda guldkorn till publikens uppenbara förtjusning. I övrigt bestod Kyss set av klassiker, låtarna vi kan, "Detroit Rock City", "God Of Thunder", och så vidare.

Stefan Lundström gjorde på Kiss Expo Sweden sitt sista officiella framträdande som president för Kiss Army Sweden, detta efter fem år på posten.

Som avslutning på en lyckad session inom föreningen satte sig Stefan bakom trummorna och dunkade "Rock And Roll All Nite" tillsammans med Kyss. Vi som var med redan 1999 kan glädjas åt det faktum att framträdandet höll något högre kvalitet än sånginsatsen på "Cold Gin" med Union. Det tackar vi för.

Kyss bestod för kvällen av Uffe Larsson som Paul Stanley, Nalle Påhlsson som Gene Simmons, Anders Ringman

Vinnaren i sminktävlingen tillsammans med Bill Aucoin.

Bruce på Blue Moon Bar.

"I wanna hear you!"

Kyss visar fingerfärdighet.

Uffe hade ett tufft schema.

som Ace Frehley och Johan Kullberg som Peter Criss.

Anders Ringman har tidigare arbetat mycket med Kiss Army Sweden, och skrivit flertalet artiklar till tidningen.

Man måste även beundra Uffe Larssons insats med tanke på hans späckade schema. Fem spelningar på fyra dagar kan inte annat än slita på en människa.

Blue Moon Bar

Nattklubben Blue Moon Bar ligger på Kungsgatan i Stockholm, och förknippas väl kanske inte alla gånger med den musik som Bruce Kulick representerar.

Steget från disco till rock n' roll kändes dock inte alls långt denna kväll, kanske var det ölen som talade, när Bruce och hans dynamiska svenska kompband tog över Blue Moon Bar under en dryg timmes tid.

Öppningen med "Creatures Of The Night" och "Who Wants To Be Lonely" var en riktig stjärnsmäll som jag kommer att ha goda minnen av i många år framöver.

Som gammal förespråkare av Kiss 80-tal vill jag även höja glaset för ett extraordinärt nummer denna kväll. Ett medley med material från Kiss kanske mest underskattade skiva, "Asylum"! Tänk att jag hade glömt bort vilken kanonlåt "King Of The Mountain" är. Den knytnäven tackar vi för. Det behövs ibland.

Både Bruce och bandet förtjänar all respekt för en väl genomförd turné, med tanke på deras korta tid för repetitioner, och fullspäckade schema.

I korthet...

Uppenbart sliten efter 24 intensiva timmar lämnade jag Clarion Hotel, Fame Factory-eleverna och den kungliga huvudstaden vid lunchtid på söndagen.

Personligen tycker jag att årets expo var mycket lyckat, och stämningen gemytlig. Jag har varit med om närmare femton expon, och aldrig förr har så många velat prata Kiss, tacka för en god insats, ta ett foto, eller bara hälsa. Det är precis så det ska vara.

Kiss Army Sweden vill passa på att tacka alla besökare, Bill Aucoin, Bruce Kulick, Gordon Gebert, Jim Heneghan, Kyss, Alexander Johansson och alla försäljare för ett väl genomfört expo. Kanske vi ses igen, redan nästa år?

Avslutningsvis, på vägen tillbaka till hotellet från Blue Moon Bar grunnade jag på frågan som än idag väcker viss uppståndelse vid publika sammankomster, varför fick bimbon gå före i kön?

StefanCedervall
Webredaktör
Kiss Army Sweden

Bruce tackar den svenska publiken.

Tin Star, till vardags i Gemini 5, på Blue Moon Bar.

Bruce koncentrerad.

Bruce framförde material från sina soloalbum.

"Goodnight, Stockholm!"

Uffe utan smink.

Lika elak som originalet.

"Jag vill ha en egen bordell" - exklusiv intervju med

gene simm

Gene Simmons är öppen och ärlig i intervjun som genomfördes i en svit på Hotel Rival i Stockholm. Gene var på plats för att marknadsföra sitt första soloalbum på 26 år, "Asshole", samt spela huvudrollen i en meet & greet med några av Kiss Army Swedens medlemmar.

Rykten sade att din nya skiva skulle heta "Firestarter", men det blev "Asshole", eller?

Rykten är aldrig fakta, det är därför det är rykten.

Skivan skall släppas den 19 maj, stämmer det?

Ja, det passade bra eftersom Kiss påbörjar sin turné i Australien i början av maj, och sedan fortsätter vi till Japan. Marknadsföring du vet.

Jag hoppas att folk kommer gilla den. De köper den eller struntar i det. Det är så mycket blandad musik på skivan, så det borde finnas något som passar alla.

Vi hörde att Eric Singer spelar trummor på några spår…

Ja, på två spår tillsammans med Bruce Kulick, "Sweet & Dirty Love" och "Weapons of Mass Destruction". Vi satte dem på tre timmar, på samma dag på ett och samma ställe, som en trio.

Spelar Tommy Thayer något på skivan?

Nej. Från början ville jag inte ha några Kissmedlemmar alls på plattan, men det blev ju så ändå när Eric Singer kom tillbaka, och det var inte meningen när den spelades in.

Då var det tänkt att Peter skulle komma tillbaka och spela med oss. Men under den senaste turnén, för att ge svar på tal till många människor, så fick Peter ha sin hand i isvatten för att få ner svullnaden, speciellt hans vänstra arm var drabbad. Han sade hela tiden att han inte ville turnera mer, att det var för mycket för honom.

Vi ville inte ha en presskonferens om Peter, för man vill ju inte precis säga att Peter är för gammal och svag för det här, så vi lämnade det upp till honom. Vissa säger att det är den där typen Gene Simmons fel. Ni vet, man kan inte vinna, så det är bättre att vara tyst. Fansen vet egentligen inte vad det är som pågår. Sanningen är ofta väldigt svår.

När vi ändå pratar om gamla medlemmar, hur är det med Ace Frehley egentligen?

Ace. Jag kommer aldrig att gå upp på en scen tillsammans med den killen igen. Jag älskar honom av hela mitt hjärta, men hur många chanser ska en kille få? Tio? Jag har hela tiden sagt, och aldrig ljugit för fansen, om att Ace är en alkoholist och drogmissbrukare, och han har aldrig slutat.

Fansen fortsätter, det är den där jäkla Gene Simmons som bara vill ha pengar. Klart att jag vill ha pengar, och det vill den killen också. Jag vet ingen som inte vill! En del fans påstår att pengar inte är det viktigaste i världen, jag menar tvärtom. Du kan inte köpa mat och överleva utan pengar.

Jag älskar Peter och Ace, men man kan inte köra en bil med punktering. Det fungerar inte. Man kan köra ett antal mil i halvfart, men Kiss har inte råd att köra på halvfart.

Vi har tittat på reaktionerna från de svenska fansen, och många är positiva till Tommy och Eric.

Det fungerar mycket bättre när alla som är på scenen, trivs med att vara på scenen. Det är en ära. Det är en ära att vara medlem i Kiss, och det är ett privilegium att stå framför fansen och göra vad vi gör. Det är inget som du förtjänar bara för att du lever.

Droger och alkohol kan faktiskt få dig att tro att det är du som bestämmer, och att alla andra jobbar för dig. Det är inte sant. Vi bara jobbar här, och vi jobbar för alla andra. Det är sant att vi får väldigt bra betalt, ett kändisskap och så vidare, men man får inte glömma att det var någon som gav dig chansen för länge sedan att göra detta. Om du kan blicka tillbaka och se dig själv dra fördel av det, så kanske man skulle säga att man inte förtjänar det, du måste förtjäna det.

You wanted the best, you got the best, the hottest band in the world. Det är inte bara, här är vi, och vi är bäst, utan det är en utmaning för oss själva. Hur skulle vi kunna presentera oss så, om vi inte var det? Det är en utmaning för oss att oavsett om vi är i Oulu i Finland eller i New York City.

Det spelar ingen roll var du är, utan den kvällen är det viktigast för publiken som är där. De har betalt pengar, en hel del pengar, så det minsta vi kan göra är att svettas kulorna av oss på scen, och ge tillbaka ett värde. Det kan du inte göra om du är berusad eller påverkad av narkotika.

Om du inte respekterar dig själv tillräckligt, så att du kan hålla dig nykter, hur kan du då respektera resten av bandet, och allra viktigast, fansen? Droger och alkohol är fienden för alla där ute, och det är olyckligt att det finns så många idioter inom rockmusiken. Nästan alla band har dårar som mådde bra när de var panka och ingen brydde sig, men så fort de blir kända så blir de missbrukare, för det finns ingen där som örfilar upp dem.

Kommer du att göra en soloturné i samband med skivan?

Förmodligen inte, om inte någon ger mig en massa pengar för det (brett leende). Jag är som en hora, bara beloppet på checken är högt nog så.

Jag har inget emot att göra en turné, men Kiss börjar turnera igen och jag har en massa fastigheter, förlagsverksamhet, med mera att se över, så det tar tid. Jag startar även ett filmbolag inom kort, och det kommer att ockupera en stor del av min tid.

Har du planer på att spela in en video?

Ja. Vi började med att göra den här fotosessionen med en massa halvnakna kvinnor. Om jag någonsin skulle ha ett annat jobb, så skulle jag vilja ha en egen bordell, och ta väl hand om kvinnorna!

Kvinnorna som du ser på bilderna är mitt hem. Det dessa kvinnor gör, är att göra människor lyckliga, och jag tycker att de är mycket ärligare än fruar. När du kommer och besöker mitt horhus så kommer en kvinna att säga till dig, avsugning 75 dollar. Det är inte kärlek, och när du är klar så måste du gå!

Det är väldigt tydligt. Men om du träffar en kvinna, och hon vill gifta sig, så kommer hon inte att tala om kostnaden för dig förrän efter skilsmässan. Sen kommer en faktura på hälften av vad du äger. Din mamma, som gått och burit på dig i nio månader, du har ammat hennes bröst och hon har uppfostrat dig, hon får inte en spänn. Men av någon anledning så kan en kvinna som du just träffat som vuxen man, få hälften av allt du äger. Vem gjorde det här? Vem uppfann detta?

Vi läste nyligen att du planerar en box med 100 opublicerade låtar, stämmer det?

Jag har väntat i 26 år på att släppa ett nytt soloalbum, så jag tänkte att nästa år ska jag ge ut en Gene Simmonsbox. Jag har hundratals demoinspelningar, och funderade på vad jag ska göra med alla låtar. Jag ger ut dem, helt enkelt.

Hur många av spåren på "Asshole" har du skrivit själv?

De enda låtarna som jag inte har skrivit själv är "Beautiful", som jag har ändrat lite i texten, och "Asshole". Resten har jag skrivit själv. Ett par av låtarna har jag skrivit med andra artister, som Bob Dylan och Frank Zappa, och jag har en massa material som inte fått plats på skivan.

Hur hinner du med att skriva?

Det finns alltid tid att göra allting. Jag har aldrig haft en dags semester i hela mitt liv. Jag flög från USA igår, och eftersom jag aldrig använt droger och alkohol så får jag ingen jetlag. Jag har mer energi.

En Kissrelaterad fråga, kommer Kiss till Europa och Sverige i år?

Vi försöker att få in det i schemat. Just nu så är det Australien, Japan och sedan USA igen. Vi håller på oktober månad ut. Vi förhandlar och pratar med berörda parter, men det är alltid besvärligt att åka till Europa.

Varför?

Allting måste flygas över, och så fort det är lastat i en 747 så har vi kastat ut en halv miljon dollar genom fönstret. För att få tillbaka dessa pengar så måste man tjäna dubbelt så mycket, eftersom man ska betala hälften i skatt.¨

I USA kan man åka runt och aldrig ha mer än en timmes färd mellan stora miljonstäder, men här måste vi åka över gränser, och det är långa avstånd mellan storstäderna. Vi har omkring 60 personer anställda, och mellan 14-20 trailers, så det är svårt.

Vi förhandlade med dig förra året om att köra "Speaking In Tounges" här, men tyvärr kunde vi inte fylla tillräckligt många hallar för att det skulle gå runt. Vi skulle dock fortfarande gärna göra det.

Det gör jag gärna, det är bara en fråga om tid. Jag åkte till Australien och gjorde det, och det gick bra. En DVD därifrån släpps snart. Det var inte så mycket föredrag, utan mer autobiografiskt, och mina tankar om livet på den här planeten.

Exempelvis blir folk lärda att pengar är roten till allt ont, vilket inte är sant, det är bristen på pengar som är det. Om du inte har pengar, så kanske du går och rånar en 7-eleven. Men om du har 100 miljoner dollar, och det har jag (ler), varför skulle du då råna en 7-eleven? Det säger sig själv.

Att pengar inte kan köpa dig lycka är också osant. Pengar ger mat till din baby, pengar ger dig möjlighet till välgörenhet, pengar ger dig din mammas höftoperation,

ons

som hon behöver. Utan pengar kan vi ha hur mycket kärlek som helst, men vi dör! Det är sant att pengar inte automatiskt gör dig lycklig, men om du ska vara en miserabel stackare, så är det bättre att vara en rik, miserabel stackare.

Om du inte har pengar, men älskar att arbeta, så kommer pengarna efterhand av sig själv. Om du är rik, men inte arbetar, så kommer pengarna att försvinna. Se på Bill Gates, som är världens rikaste man, han går fortfarande upp varje morgon och åker till jobbet. Det beundrar jag. Pengar är måttsocken på hur väl vi gör saker.

Vi har hört att Kiss ska öppna en shop i Melbourne…

Ja, det stämmer. Det är en av mina idéer. Den ska heta Kiss World, och den kommer att ha en yta på 8 000 kvadratmeter. Det är mycket på gång. Kiss World ska vara en butik med memorabilia, övervägande Kissprylar, men även Elvis och Beatles. Man ska kunna gå in och köpa sin favoritposter eller sina favoritskivor där. Ett roligt ställe att gå till, där du kan köpa prylar som du inte behöver. Vi hoppas att kunna starta butiker över hela världen.

Översättning: Stefan Lundström

Niklas Olsson
Ordförande
Kiss Army Sweden

Stefan Lundström
Ex-President
Kiss Army Sweden

Gene som vi är vana att se honom.

Gene Simmons - Asshole

Released : May 17, 2004

Produced by : Gene Simmons

01 Asshole (Frank Tostrup)
02 Weapons (Gene Simmons)
03 Carnival Of Souls (Gene Simmons/Scott Van Zen)
04 If I Had A Gun (Bag / Gene Simmons)
05 Sweet & Dirty (Gene Simmons)
06 Waiting For The Morning Light (Gene Simmons / Bob Dylan)
07 Beautiful (Nina Singh / Mark Addison)
08 Whatever Turns You On (Dave Williams/Gene Simmons)
09 Firestarter (Liam Howlett)
10 Dog (Bag / Gene Simmons)
11 Black Tongue (Gene Simmons / Frank Zappa)
12 Now That You're Gone (Gene Simmons / Bob Kulick)
13 I Dream A Thousand Dreams (Gene Simmons)
14 Everybody Knows * (Gene Simmons)
15 You're My Reason For Living * (Gene Simmons)

behind the cover

Ken Kelly

Kiss har generöst försett oss med två av de mest spektakulära skivkonvoluten genom tiderna, ett facit få band kan tävla med. Men vem ligger bakom dessa omslag, som med sitt koncept och sin charm tog världen med storm för snart trettio år sedan?

Två av de mest uppskattade omslagen med KISS gjordes av Ken Kelly

Ken Kelly, låter namnet bekant? Antagligen inte. Jag satt och tittade på omslagen till "Destroyer" och "Love Gun", och noterade att mannen som producerat de båda hette just Ken Kelly. Varför inte ta kontakt med honom, och se vad han har att berätta om sina jobb med Kiss? Sagt och gjort, här följer intervjun jag gjorde med honom.

Hur fick du jobbet med Kiss?

Jag jobbade just då som serietidningstecknare och gjorde Warrenomslagen. Ett av omslagen sågs av en person som jobbade för Kiss i ett tidningsställ på Manhattan. Personen visade det för berörda parter, och resten är Kisstory.

Första jobbet var "Destroyer", vem kom på det hur omslaget skulle se ut?

Det var Dennis Woloch, bandets art director.

Men visst målade du omslaget då Kiss fortfarande hade Alivedräkterna?

Ja, när jag fick jobbet så använde ju Kiss Alivedräkterna, och det var de bilderna jag fick att måla efter. Men sen när jag nästan var klar med omslaget, fick folket panik då man hade bestämt sig för att ändra dräkterna. Så det var bara till att börja om igen, dock var det lite lättare för jag visste ju hur bakgrund och allt skulle se ut.

Målade du flera olika förslag till omslaget?

Nej, det finns bara de två målningarna. En med Destroyerdräkterna, och en med Alivedräkterna. Det är vad jag känner till och har gjort till bandet.

Träffade du bandet innan du fick uppdraget att måla Destroyerkonceptet?

Nej, jag visste inte ens vem Kiss var eller hur de lät. När jag väl hade börjat jobba med omslaget träffade jag hela bandet uppe på deras kontor, för att visa hur det skulle komma att se ut.

Var det ett möte för att bandet skulle godkänna omslaget, eller?

Nej, inte riktigt, Kiss själva spelade faktiskt en väldigt liten roll i godkännandet. Det var bandets management och deras art director som hade det sista ordet.

Hur kändes det när du såg omslaget för första gången ute i en skivbutik?

Ärligt talat så var det helt fantastiskt! Jag hade börjat jobba med andra projekt, som inte berörde Kiss, och var ute och shoppade med min fru en dag i ett stort varuhus. Där fick jag syn på en hel vägg med "Destroyer"! Det var underbart, och så snyggt det blev!

Några år senare blev du kontaktad igen?

Ja, Dennis ringde upp mig och undrade om jag ville göra ett nytt omslag. Nu gällde det deras nya album, "Love Gun", vilket jag tackade ja till.

Vem kom upp med konceptet till "Love Gun", var det du?

Jag gjorde en del skisser för omslaget, men sedan kom Kiss management med sina idéer om hur gruppen skulle framställas. De skulle se ut som kungar, större än livet självt. Så det blev Kiss ovanför trapporna, med kvinnor liggandes nedanför.

Vem var det som ville ha kvinnorna på omslaget?

Jag kommer faktiskt inte ihåg. En av mina första skisser hade dock betydligt yngre kvinnor tecknade, men det ändrade vi på.

En annan sak med omslaget, alla medlemmarna är lika långa, varför?

Som ni alla vet är inte alla i bandet lika långa. Peter är ju mycket kortare än de andra tre. Jag tyckte dock att alla skulle vara lika långa, vilket de inte var på "Destroyer". Det blev som det blev.

När Marvel Comics skulle göra sina serietidningar om Kiss, blev inte du tillfrågad?

Jo, men man erbjud mig alldeles för lite pengar för jobbet. Om det var Kiss eller Marvel vet jag inte, men jag tror det var Marvel.

Jag ville göra det, men som sagt, jag har också räkningar varje månad och kunde inte jobba utan att få ordentligt betalt!

Men visst, med facit i handen så blev serietidningarna en stor succé, och kanske skulle man ha gjort det ändå. Det är lätt att vara efterklok.

Hur påverkade uppdragen med Kiss din karriär?

De satte mig på kartan, vilket hjälper mig än idag. Jag kommer att släppa en bok med mina verk, där ett kapitel kommer att handla om tiden då jag gjorde konvolutet till "Love Gun". Det blir bilder, skisser och historier som aldrig har visats eller berättats tidigare. Håll ett öga på min hemsida, www.kenkellyart.com.

På 90-talet gjorde du en "wraparound" till Kissnation?

Ja. Gene Simmons, Paul Stanley och en representant från Marvel Comics diskuterade fram detta över en middag. Jag kan tänka mig att det var Gene Simmons förtjänst.

Skulle du vilja göra något med Kiss idag?

Om de skulle ringa mig så skulle jag hoppa på det utan att tveka! Bortsett från att Kiss är ett av världens största band, så är det alltid roligt att måla för dem. Jag skulle vilja måla sexiga Kisskvinnor till Genes tidning, det hade varit fantastiskt kul!

Okej Ken, vi vill gärna tacka dig för denna pratstund, och önska dig lycka till med framtida projekt.

Tack ska ni ha! Det är roligt att mina verk uppskattats av Kissfans över hela världen!

Niklas Olsson
Ordförande
Kiss Army Sweden

VISSTE DU ATT...

…Kiss var redo att ge sig ut på Europaturné i februari 1993? Pearl Jam och Accept skulle vara förband. Det var Metal Hammer som låg bakom turnén, som av någon anledning aldrig blev av.

…keyboardisten Derek Sherinian, som spelade på USA-delen av Revengeturnén, fick jobbet då Gary Corbett tackade nej? Anledningen var att keyboardisten skulle få åka med crewet, och inte med bandet. Detta accepterade inte Corbett.

…Ace Frehley fick en garanti på 80 000 amerikanska dollar per konsert i Japan och Australien 2001?

…Kiss sålde merchandise för hela 13 amerikanska dollar per besökare i Tokyo 1997? Totalt såg 50 000 fans konserten!

…Kiss planerade att återförenas för en kväll under Creaturesturnén? Det skulle ske i New Orleans 1983. Det hela rann dock ut i sanden när Peter Criss krävde att konserten skulle marknadsföras med "Kiss featuring Peter Criss".

…Kiss besökt Sverige på promotionbesök vid följande tillfällen? 1982, 1985, 1987, 1992 samt 1994.

…Kiss gästade conventions redan före den officiella turnén 1995? Både i Zwolle, Holland 1984, och i London, England 1992.

…Kiss fick byta laminatpass efter två månader på Farewellturnén? Alldeles för många hade delats ut och hade även börjat säljas på Ebay.

…Kiss planerade en Europaturné 1978?

…Kiss planerade en andra utgåva av "Asylum"? Hela Eric Carrs ansikte skulle då synas på omslaget.

…stora delar av "Alive II" är inspelad i Tokyo 1977? Inte bara i Los Angeles som Kiss själva påstår.

…Paul Stanley gästade Poison på scen 1987? De spelade "Strutter" på Texas Jam.

…de 2 500 biljetterna till konserten på The Ritz i New York 1992 såldes slut på 90 sekunder?

…Peter Criss vid ett flertal tillfällen ringde Gene och bad att få genomföra konserterna i Japan och Australien 2001? Detta efter att Eric Singer offentligt ersatt Peter.

…australiensisk TV ville spela in en av konserterna 1995? Konserten skulle visas på TV.

…både Ozzy Osbourne och Bon Jovi ville ha med Kiss på Monsters Of Rock i England 1987?

…Gene Simmons och Paul Stanley jammade med Ace Frehley sommaren 1988? Det skedde när Frehley's Comet uppträdde på klubben Limelight i New York.

…singeln "Forever" sålde hela 300 000 exemplar enbart i USA? Detta var en av anledningarna till att Kiss kunde ge sig ut på den enorma Hot In The Shade-turnén.

...Eric Carr och Bruce Kulick bara är inklippta på omslaget till "Exposed"?

Turnékrönika - 1987/88

CRAZY NIGHTS

Så har det då blivit dags för en liten krönika om Crazy Nights-turnén 1987/88. Inte bara för att den skivan och turnén ligger mig varmt om hjärtat (första gången jag såg Kiss live var i Köpenhamn 1988) utan även för att just denna turné är en av de mest varierade turnéer bandet har genomfört. Crazy Nights-turnén tog bandet först genom USA, sedan till Japan, sedan tillbaks till USA för några specialspelningar och slutligen till Europa, och vilka låtar! Jag är övertygad om att just 1988 var året då Kiss planer på en återförening med Ace och Peter började ta form, även om det skulle dröja ytterligare åtta år innan det faktiskt blev av. Men det kanske jag berättar om en annan gång.

Kiss Crazy Nights-turné skulle bli en revansch för ett numera fattigt band. Den nya plattan hade gjorts efter Bon Jovis formel, och var typiskt amerikansk 80-talsrock. Det fanns den glada titellåten, en "powerballad" (hatar verkligen det ordet) och andra låtar med snäll men bra produktion. Inga "God Of Thunder" eller "100 000 Years" här inte. Skivan och turnén skulle visa att Kiss åter var ett band att räkna med på listorna.

När så turnén började i november 1987 gick det inte riktigt som man hoppats. Plattan sålde hyfsat, och singeln likaså, men det blev inte någon ny "Slippery When Wet" (multiplatinasäljaren av Bon Jovi).

Turnén präglades av dålig biljettförsäljning, en efterhand nedtonad scenshow och en nästan förbandssväng på Monsters Of Rock i Europa 1988, där Iron Maiden var huvudband. Ekonomiskt var turnén alltså inte någon supersuccé, men det lämnar jag nu därhän. För vad hittar vi bortom de ekonomiska problemen? Jo! Ett dynamiskt och starkt band, riktigt starka för första gången sedan 1980 i mitt tycke.

Efter att bandet de senaste fyra åren försökt distansera sig ifrån sitt förflutna så präglades den nya turnén låtmässigt äntligen av en förståelse och uppskattning ifrån bandets sida vad gäller deras backkatalog. Från att de tog av sminket 1983 till 1986 slutade Kiss mer och mer att köra äldre låtar, till förmån för nya. Ett förståeligt drag artistiskt sett, men jag finner det ändå konstigt att Kiss hade en sådan avog inställning till exempelvis "Hotter Than Hell"-skivan.

Efter det sista Dynastygiget i december 1979 dröjde det ända till konserten i San Francisco i april 1992 innan man spelade en låt ifrån den skivan igen. Eric Carr spelade alltså aldrig en enda låt ifrån den skivan live. Varför?

Men vi fortsätter. Turnén började i Jackson, Mississippi den 13 november 1987. Låtlistan präglades i början av turnén av nya skivan som aldrig förr. Det var länge sedan Kiss spelade mer än halva nya skivan live på ett och samma gig!

I Pensacola den 14 november såg det ut så här: **Love Gun / Cold Gin / Hell Or High Water / Bang Bang You / Fits Like A Glove / Crazy, Crazy Nights / Eric - solo / No No No / Bruce - solo / When Your Walls Come Down / War Machine / Reason To Live / Heaven's On Fire / I Love It Loud / Detroit Rock City / Tears Are Falling / Rock And Roll All Nite///**

Detta är första gången som "Love Gun" varit öppningslåt, ett intressant och bra val. "Lick It Up" spelades inte av outgrundliga skäl, men var med på alla andra gig på turnén. Konserten ovan får väl ses som ett supergig för oss som gillar "Crazy Nights"-skivan, men för den som ville höra lite mer gammalt måste det ha varit en besvikelse.

Inte en enda ovanlig, gammal låt, utan ett typiskt standardset. Detta höll naturligtvis inte, och redan någon vecka efter var både "Hell Or High Water" och "When Your Walls Come Down" borta utan att ha blivit ersatta. Dessa två låtar gjorde sedan endast sporadiska gästspel på enstaka gig för att efter USA-turnén glömmas bort helt (nja, nästan, "Hell Or High Water" spelades på ett klubbgig 1990!).

Scenmässigt var det en ganska stor och öde scen, med den gigantiska 40-fot höga Kisslogon ifrån Asylumturnén i bakgrunden. En enda stor ramp gick från ena sidan av scenen till den andra via trumrampens baksida . Man brände av en hel del pyro, vilket av ekonomiska skäl reducerades i takt med att turnén fortskred. I stället hade man samplade bomber på en synthesizer som fick agera sprängverk.

Synth förresten? Vad menas med detta? Jojomensan, på denna turné hade man anlitat en keyboardist, Gary Corbett, att spela keyboardmattor för att fylla ut ljudet. Kruxet var att som tuffa hårdrockare går det ju inte för sig att ha med synth, så Gary fick stå bakom scenen och spela i hemlighet. Kan tyckas fånigt idag, men så var det! Ända fram till och med 1992 dessutom!

Promoflyer från Japanturnén 1988.

Hur som helst, konserterna var till en början runt 90 minuter långa, men efterhand som pengarna tröt och skivan började sjunka så blev konserterna också kortare. Runt 70 minuter var ingen ovanlighet i början av 1988.

Men kring årsskiftet 1987/88 skedde även en förändring. Bandet miste/sparkade sina ekonomiska rådgivare sedan 1976, och gjorde en rejäl revision vad gäller personalen i deras närhet. Vad göra mer? Revidera låtlistan också kanske? Sagt och gjort, när det nya året tog sin början började även Kiss att rota lite och hittade både "Strutter" och den halvglömda "Shout It Out Loud" (spelad senast i februari 1983). Konserterna fick ett litet uppsving, Paul slutade med sina ofta flera minuter långa monologer om snusk och flickor och körde i stället lite kortare och betydligt mer rumsrena presentationer. Man körde ofta lite korta jams i slutet av spelningarna och hade allmänt kul.

När USA-turnén närmade sig sitt slut i början av april var det ett glatt och energiskt band som tog farväl av det stora landet i väst, för att flyga till det lite, åtminstone fysiskt sett, mindre landet i öst.

Kiss hade inte spelat i Japan sedan 1978, tio år tidigare, och det var ett välkommet band som landade i ett Kiss-live-svältfött Asien. Kiss tackade herr Udo som bokat dem genom att genomföra en hyllning till sig själva vad gäller låtvalet.

Här sparades inte på krutet, setlisten för de japanska spelningarna var (med enstaka variationer) denna: **Love Gun / Cold Gin / Bang Bang You / Calling Dr Love / Fits Like A Glove / Crazy, Crazy Nights / Bruce - solo / No No No / Reason To Live / Heaven's On Fire / Eric - solo / War Machine / Tears Are Falling / Gene - solo / I Love It Loud / Lick It Up / Black Diamond / I Was Made For Lovin' You / Shout It Out Loud / Strutter / Rock And Roll All Nite / Detroit Rock City///**

Man kan stilla undra vad Gene fick betalt för att köra "I Was Made For Lovin' You" igen, hans hatlåt nummer ett av alla låtar Kiss spelat in. Konserterna varade inga 70 minuter utan mellan 95 och 100 minuter. Ett super-Kiss låtmässigt, dock utan det som tidigare definierat super-Kiss allra bäst, nämligen scenshowen.

Kiss hade nästintill ingenting med sig, inte ens logon ovanför trummorna. Bara högtalarlådor och någon enstaka bomb som man smällde av i trumsolot och "Detroit Rock City".

Men det behövdes inte mer heller. Detta var inte Kiss anno 1979, där man spelade iförd mantel, svärd och sköld, och flög runt i ljusriggen som det värsta Jasplan, detta var inte Kiss anno 1984, där man åkte tefat ifrån taket iförda leopardtangas och (i vissa fall) ful peruk. Det var inte heller Kiss anno 1977, med kromade trappor, brinnande ormar och hissar i all evighet. Detta var bandet Kiss, med musiken och låtarna som sitt enda språk. Precis som de flesta av oss faktiskt och förhoppningsvis vill ha det.

Japan tackade med att låta den filma ena konserten i Tokyo, den 22 april på anrika Budokan Hall. Denna film tillhör höjdpunkterna av TV-filmade konserter i bootlegkretsar, med nästan hela giget i bra kvalité, "Tears Are Falling" är dock outgrundligen bortredigerad.

Nu får ni vänta lite. Ska bara... Mmmmmm. Erics trumsolo. Mmmm. Ahhhh. Så där! Nu har jag drömt färdigt om Tokyo 1988 och kan således fortsätta min historia.

Kiss återvänder till USA och tar det lugnt. Eller det gör de kanske inte alls, det var säkert mycket att göra med nya ekonomiansvariga och allt möjligt, men turnémässigt var det paus. De uppträdde på Amerikas nationaldag i North Swanzey, New Hampshire, där de förvisso tagit bort "I Was Made For Lovin' You", men å andra sidan lagt till "Deuce".

Vänta nu lite här och vrid grisen tillbaks lite. "Deuce"? Låtarnas låt? Den som bäst av all musik definierar ordet stake? Jajemen! Här var den för första gången live med bandet sedan 1978. Vad skulle detta nu betyda då? Det fick vi svaret på i augusti.

För den som inte vet så mycket om augusti 1988 skall jag försöka förmedla mina känslor kring händelserna lite kort. I tidningen Okej kunde man i septembernumret (eller däromkring) läsa om två klubbspelningar Kiss gjort på The Ritz den 12 och 13 augusti.

Detta kunde väl inte stämma trodde jag då, lite naivt kanske. Varför skulle de spela på en klubb? Men bilderna såg onekligen äkta ut! Lite varma, lite svettiga, lite råa. Detta var i allra högsta grad sant. Kiss gjorde två klubbgig på The Ritz, det första gick ut direktsänt på radio och det andra finns bootlegfilmat. Båda är så in i helvetes jävla bra så om du (läsaren) inte har åtminstone ett av dem borde du jagas av en hyvlad anka!

Något mer svettigt, intensivt och äckligt snorbra får man leta efter med Kiss. Dessa två gig slår dessutom de allra flesta 70-talsgigen på näsan med sin raka, enkla närhet och kärlek till musiken. Halleluja.

Setlisten för dessa två kanongig var nästintill identisk: **Deuce / Love Gun / Fits Like A Glove / Heaven's On Fire / Cold Gin / Black Diamond / Bang Bang You / No No No / Firehouse / Crazy, Crazy Nights / Calling Dr Love / WarMachine / Reason To Live / Tears Are Falling / I Love It Loud / Strutter / Shout It Out Loud / Lick It Up / Rock And Roll All Nite / Detroit Rock City///**

"Firehouse" hade alltså även den återvänt till setet, komplett med hjälm och allt! Vilka spelningar, publikens vrål visste inga gränser. Det var ju trots allt första gången sedan nittonhundra-länge-som-fan-sedan Kiss spelade klubbgig (med ett undantag - New York 1980)! Somliga spår pekar dock på att "Firehouse" inte spelades andra kvällen, men frågan är öppen.

Här följer nu vad som för er kan vara spekulation och kanske rent förtal, men som för mig är verklighet (tyvärr kanske?). Kiss hade hört talas om en vacker yngling i Sverige på elva år vid namn tant Bergdahl, som hemskt gärna ville se Kiss live, och fann det vettigt att hörsamma denna modesta begäran. "Åsch", tänkte de nog, "vi tar och kör en hel Europaturné när vi ändå är i farten".

Envisa rykten hävdar dock att anledningen till att de gjorde en Europaturné var att de var inbjudna att spela fem konserter på Monsters Of Rock, men sådant snack lyssnar jag inte på. Nåväl, tillbaks till historien. Kiss var redan 1987 inbjudna att spela på Donington, men ville inte då Gene inte tycke att det passade sig att spela under ett band som varit förband till Kiss, det var nämligen Bon Jovi som var headline 1987 (Paul gick dock upp och jammade med bandet i slutet av konserten!).

1988 hade man visst lagt sådana åsikter åt sidan, med Iron Maiden som headline var 1988-års Monsters Of Rock den tyngsta någonsin. På Donington spelade således Kiss, Iron Maiden, Megadeth, Guns n' Roses, Helloween och David Lee Roth med Maiden som huvudband. Ingen dålig konsert! Eller, jo, på ett sätt. Tyvärr så krossades två fans till döds under Guns n' Roses set. Tråkigt, och i all sanning djupt tragiskt.

Kiss på Monsters måste vara anledningen till att man såg sig mogen att göra en hel turné i Europa för första gången på fyra år, scenen var ju ändå skeppad över och låtarna inrepade. Kiss spelade som sagt fem konserter under Monstersnamnet, Donington, Schweinfurt (i Tyskland), Bochum (likaledes), Tilburg (Holland) och Modena (Italien).

Men inte bara det, på lediga dagar fann man tid att göra två lite annorlunda spelningar. En i Budapest, Kiss första i Ungern,

Eric Carr under ett av sina trumsolon i Kalifornien, våren 1988.

och Gene gjorde någon form av presentation på hebreiska (som han ju talar sedan barnsben) under denna konsert. Det gick rykten länge om att han presenterade alla låtar på hebreiska, men så var inte fallet.

Den andra specialaren är verkligen speciell. Kiss spelade den 30 augusti i Reykjavik! Det finns tyvärr väldigt lite information om denna unika konsert, men Bruce Kulick minns arenan som usel i boken "Kiss Alive Forever".

Monstersturnén och de två specialarna varade mellan den 20 augusti (Donington) och den 10 september (Modena). Tre dagar senare började den ordinarie turnén i Paris, och varade till och med den 3 oktober. Då hade man besökt Frankrike, Danmark (tjohoo!), Sverige, Norge, Finland, England (igen!), Skottland och Nordirland.

Låtmässigt finns det lite att mumla om såklart. Monstersgigen var nedbantade versioner av Ritzkonserterna beskrivna ovan, Kiss var inte headline och fick mellan 60 och 80 minuter varje kväll.

Doningtonsetet som varade 75 minuter såg ut så här : **Deuce / Love Gun / Fits Like A Glove / Heaven's On Fire / Cold Gin / Black Diamond / No No No / Firehouse / Crazy, Crazy Nights / Calling Dr Love / Tears Are Falling / I Love It Loud / Strutter / Shout It Out Loud / Lick It Up / Rock And Roll All Nite / Detroit Rock City///**

Denna lista kortades sedan till Schweinfurt, Bochum och Tilburg, då Kiss endast fick runt 60 minuter i vardera stad. "Firehouse", "Calling Dr Love", "Lick It Up" och "Strutter" var låtar som roterades och/eller försvann på olika gig. I Modena fick Kiss dock spela det längsta setet med 80 minuters speltid, och därför lades både "I Was Made For Lovin' You" och "War Machine" till i setet.

Över till den ordinarie turnén. Setlisten var likadan för alla konserterna och såg ut som följer: **Love Gun / Fits Like A Glove / Heaven's On Fire / Cold Gin / Black Diamond / Bang Bang You / No No No / Firehouse / Crazy, Crazy Nights / I Was Made For Lovin' You / Deuce / Reason To Live / Tears Are Falling / I Love It Loud / Strutter / Shout It Out Loud / Lick It Up / Rock And Roll All Nite / Detroit Rock City///**

Däremot så lades Erics trumsolo till i England och man hade också väldigt kul med en massa jamsessions under hela turnén. Det bör tilläggas att på Monstersturnén hade Kiss lagt sig av med "You wanted the best"-introt, det var i stället Paul som sprang ut på scenen och högtidligen utropade "We came all the way from the United States to kick your ass!". Detta intro fortsatte man sedan köra i Paris och Köpenhamn men resten av turnén fick sedan det vanliga introt.

Scenen då? Kiss spelade på tämligen små arenor i många städer, och scenen var inte stor. Den bestod nämligen av de vita tomlådor man börjat använda under tredje delen av Asylumturnén i USA 1986. Inget mer. Inte ens en Kisslogo. Ingen pyroteknik. Bara svettig rå hårdrock. En slags fortsättning på The Ritz / Monstersgigen.

Jo, förresten, i London fick Gene inte blåsa eld på Wembley av någon lustig och framför allt engelsk anledning, så där lade man till bomber i slutet av "Detroit Rock City" för att kompensera! Intressant med tanke på att Gene blåste eld i denna arena 1980, 1983 och 1984. Jaja, vem voro jag att ifrågasätta det brittiska brandvä-sendet?

Likt 1983 och 1984 års Europaturnéer spelade man alltså i många städer i småhallar, i Paris blev det Le Zenith i stället för Bercy, i Köpenhamn blev det KB-hallen, i Newcastle blev det City Hall, i Edinburgh blev det Playhouse Theater och så vidare. Men visst spelade man även på stora arenor. Stockholms Isstadion, Londons Wembley och Birminghams N.E.C. är ju inte fy skam. Tyvärr motsvarade biljettförsäljningen ofta inte arenans

storlek, så det var kanske roligare att spela en utsåld KB-hallen för 4 000 personer i stället för de 2 500 på N.E.C. (vars kapacitet är över 12 000!).

Spelglädjen var intakt ifrån tidigare under året, Kiss gjorde mördarspelningar var de än befann sig. Den över 100 minuter långa spelningen i Newcastle är en klassiker, där fansen tog sig upp på scenen i "Detroit Rock City" och sjöng låten i stället för Paul! Underbart! Pressmässigt fick de halvdan till dålig kritik på de flesta håll. Allt i sin ordning alltså.

Jaja, lite Köpenhamnsnack då. Som elva år gammal och Kissfan sedan tidig ålder (första skivan var "Unmasked" när jag var fyra år 1981!) tyckte min kära mor att det var dags att jag fick se detta band jag tydligen älskade så högt. Denna modiga människa släpade med mig in bland de svettiga hårdrockarna i den rökiga KB-hallen på kvällen den 15 september 1988.

Jag minns att det första intrycket blev faktiskt lite besvikelse, jag hade förväntat mig en scen med bomber, eld, rök och elefanter. Jag fick i stället högtalarlådor i massor. Men efter den lilla stund av antiklimax begrep jag att det faktiskt var Paul och Da Gang som stod därnere, i samma lokal som jag. Då blev jag glad igen. Så här 16 år senare är jag enormt glad att få ha hört de som är mina favoritlåtar med Kiss live, alla 80-talslåtar ligger mig varmt om hjärtat. "Reason To Live" var mäktigast den kvällen tyckte jag då, och det tycker jag fortfarande!

Då kommer vi till sluttampen, och dessutom det som jag tycker är roligast. Vad finns dokumenterat ifrån denna turné för eftervärlden att kunna lyssna till och beskåda? Svaret är faktiskt: en hel del. Just 1988 är året då allt vände för oss med liveinspelningsintresse! Ifrån "Asylum" 1985/86 finns en hel del bevarat, både på film och CD, men ifrån 1987/88 finns det mycket!

Videokamerorna började bli mer vardagsmat och framför allt mindre i storlek. Detta ledde till en explosion av bootlegfilmer ifrån USA och Europa. I USA spelades i avrundade tal 60 % av konserterna in på kassett och över 15 konserter är filmade! Dessutom finns det en TV-filmad konsert ifrån Philadelphia den 18 december 1987 i förhållandevis god kvalité. Endast ljudet är lite tamt mixat.

I Toronto fick Paul problem med gitarren i "Love Gun" och på filmen därifrån är det intressant att se bandet spela med Paul som endast sångare även om kvalitén är halvtaskig! Tacksamt är också att Lubbock den 21 november 1987 finns filmad, där spelades nämligen "When Your Walls Come Down"!

I Japan spelades såklart alla konserterna in av de japanska fansen, och alla finns i omlopp på CD i god kvalité. Dessutom filmade som sagt japanska NHK en av kvällarna på Budokan Hall i Tokyo, en film som man bara måste äga. Gigen på The Ritz finns som sagt också bevarade, det första på CD och det andra på video.

Vad gäller Europa är det lättare att berätta att endast Reykjavik saknas i en i övrigt komplett inspelningshistorik. I övrigt är samtliga spelningar inspelade! Helt maginifikt! Dessutom är i princip alla filmade. Till och med Budapest! Endast några enstaka gig saknas på video, däribland en komplett Stockholm tyvärr, men Monstersgigen och de flesta på resten av turnén är filmade.

Dessutom TV-filmades giget i Schweinfurt, något som skulle visa sig vara hemskt roligt. Den tyska TV-kanalen hade tydligen uppfattat att Gary Corbett var officiell medlem av bandet och filmade gladeligen på en storflinande Gary när de tyckte det passade. Man kan undra vad Paul och Gene hade att säga om detta? Den filmen är bra men tyvärr lite redigerad, endast 50 minuter av 65-minuterssetet visades.

Det finns slutligen en mycket rolig video att berätta om, inspelad i Stockholm innan konserten på Hovet. Den för länge sedan bortglömda TV-kanalen TV Scandinavia skickade en kvinnlig reporter att intervjua bandet backstage innan giget, och vilken intervju! Bandet är i högform och intervjun brukar helt rättvist benämnas 80-talets Tomorrow Show i utländska samlarkretsar. Dessutom hade TV Scandinavia tillåtelse att filma början av konserten och visade "Love Gun" uppdelad i två delar i början och slutet av programmet. Lite bilder ifrån Kiss anländande på hotellet är också inkluderat.

Om någon som läser detta har någon som helst information om var dessa masterband kan tänkas befinna sig nu, var vänliga kontakta mig via någon i ledningen av fanklubben! Det hade varit kul att få veta mer om denna inspelning!

Nu lägger jag ner. Det är dags att lyssna på "Crazy Nights" igen, och ta fram mina egna tre instamaticfoton ifrån Köpenhamn och minnas. Källorna till den lilla kupletten ovan är massor av bootlegs, min bibel "Kiss Alive Forever", utklipp ifrån Okej, och som vanligt min egen hjärna. Godafton.

Alex Bergdahl
Reporter/orakel
Kiss Army Sweden

Crazy Nights Tour 1987-88

Augusti
8 Los Angeles, CA
November
13 Jackson
14 Pensacola
15 Memphis
17 Lake Charles
18 Corpus Christi
20 Belton
21 Lubbock
23 Wichita
24 Tulsa
25 Norman
26 Topeka
27 Omaha
28 Davenport
December
1 St. Paul
2 Rochester
4 Des Moines
6 Springfield
7 Toledo
9 Erie
10 Toronto, Kanada
11 Glens Falls
12 Providence
13 Portland
16 Syracuse
18 Philadelphia
19 New Haven
20 East Rutherford
26 Fort Wayne
27 Indianapolis
29 Louisville
30 Evansville
31 Dayton
Januari
1 Johnson City
2 Knoxville
5 Marquette
6 Green Bay
7 Milwaukee
8 Chicago
9 St. Louis
11 Muskegon
12 Saginaw
13 Columbus
15 Cleveland
16 Pittsburgh
17 Detroit
18 Charleston
20 Norfolk
22 Utica
23 Johnstown
24 Buffalo
26 Poughkeepsie
27 Worcester
28 Springfield
29 Uniondale
30 Rochester
Februari
1 Washington DC
3 Greenville
5 Greensboro
6 Fayetteville
7 Charlotte
9 Nashville
10 Atlanta
12 Hollywood
13 St. Petersburg
14 Jacksonville
15 Columbus
16 Columbia
18 Terre Haute
19 Dubuque
20 Kansas City
21 Little Rock
23 New Orleans
24 Houston
25 San Antonio
26 Austin
27 Fort Worth
Mars
1 Madison
2 Merrillville
3 Peoria
5 Winnipeg, Kanada
8 Edmonton, Kanada
9 Calgary, Kanada
11 Vancouver, Kanada
13 Medford
14 Portland
15 Spokane
17 Seattle
19 Rapid City
20 Casper
21 Salt Lake City
23 Denver
25 Phoenix
26 Costa Mesa
28 Sacramento
30 San Fransisco
April
1 San Diego
2 Las Vegas
16 Nagoya, Japan
18 Osaka, Japan
20 Yokohoma, Japan
21 Tokyo, Japan
22 Tokyo, Japan
24 Tokyo, Japan
Juli
4 North Swansea
Augusti
12 New York City
13 New York City
16 London, England
20 Donington Park, England
27 Schweinfurt, Tyskland
28 Bochum, Tyskland
30 Rejkavik, Island
September
2 Budapest, Ungern
4 Tilburg, Holland
10 Modena, Italien
13 Paris, Frankrike
15 Köpenhamn, Danmark
16 Göteborg, Sverige
17 Stockholm, Sverige
19 Helsingfors, Finland
21 Lilleström, Norge
24 London, England
25 London, England
26 Birmingham, England
27 Birmingham, England
28 Bradford, England
29 Newcastle, England
Oktober
1 Edinburgh, Skottland
2 Edinburgh, Skottland
3 Belfast, Nord Irland

Paul skriver en autograf till ett lyckligt fan backstage på Wembley Arena i London.

Marcus Jidell, gitarr och sång
Uffe Larsson, sång
Bruce Kulick, gitarr och sång
Tin Star, bas och sång
Federico De Costa, trummor

BRUCE KULICK
live på Sticky Fingers

I april genomfördes den efterlängtade soloturnén med Bruce Kulick i Skandinavien. Besöket var planerat redan förra året, men fick flyttas fram på grund av skottskadan som Bruce ådrog sig i Los Angeles. Johan (Johansson) Falk såg turnépremiären på Sticky Fingers i Göteborg den 8 april.

Jag kommer till Sticky Fingers vid sjutiden och stöter på Venus som jag inte mött sen Kiss var i stan. Han berättar att han var där redan vid fyratiden för att spana in soundchecket, och jag lyser upp när han berättar om låtvalet. Det bådar ju gott, tänker jag, och vi pratar vidare om gamla Kissminnen. Jag träffar fler kompisar som hittat hit. Det är ju naturligtvis skitroligt att träffa alla dessa halvgalningar som också är insnöade på Kiss.

Efter en stund dyker då Bruce Kulick upp bakom disken tillsammans med en norsk tjej som packar upp alla prylar som är till salu. Där ligger hans soloplattor, tröjor och fotografier.

Några av fansen känner inte igen honom när han står där lugn, stillsam och utan divaliteter. Vem hade trott det för 15 år sedan, tänker jag, att han skulle stå på en liten klubb i Göteborg. Men nu står han där livs levande och jag frågar dem om de inte skall gå fram och ta en autograf. "Kan man verkligen göra det, tror du", får jag till svar.

Bruce signerar glatt alla prylar som sträcks fram till honom och får mycket att göra. Detta är alltså den gitarrist som var med i Kiss mellan 1984 och 1996 som står där framför oss. Känns overkligt helt enkelt. Jag rör mig mot scenen för att invänta konserten och förbereda min kamera.

Ett ungt hungrigt rockband från Göteborg har fått äran att agera uppvärmare för den lilla skaran på cirka 70 personer som anslutit sig. Bandet kallar sig Well och de spelar tight ihop och river av sina låtar utan att stå still en sekund.

När det till slut är dags för Bruce med sitt svenska band att äntra scenen har något fler personer hittat hit, men det gapar fortfarande tomt fläckvis på golvet. Jag står och väntar förväntansfullt när bandet äntligen går upp på scen och drar igång den första låten.

Showen dundrar igång med "Creatures Of The Night", pampigt värre och Bruce gitarrspel är som ett tåg på räls. Det sitter som gjutet. Men jag är förvånad över hur bra det låter trots att jag vet vad han går för. Av någon konstig anledning tycks jag uppskatta hans gitarrspel än mer efter hans Kissperiod.

Nästa låt är "Who Wants To Be Lonely", och jag blir förundrad över att de har så mycket ljus på scen. Det går rysningar över min rygg då jag hör denna klassiker. Det rullar på med "Love I Don't Need It Anymore" och "Strange To Me", innan medleyt med låtar från "Asylum" träffar mig i solarplexus.

Denna platta har nästan glömts bort, men när jag står där får jag en sån otrolig kick att jag känner för att gräva fram min gamla LP-platta. Jag får en liten flashback som tar mig tillbaka till påsken 1986 då jag fick denna platta signerad av Bruce och hela bandet på deras Asylumturné.

Vidare spelas "Jump The Shark" och "Crazy". Tin Star får sen äran att sjunga "Domino" som han klarar galant. Han är dessutom, dagen till ära prydd med en "Hotter Than Hell"-tröja samt en bas full med Kissbilder.

Uffe Larsson är inte direkt en sångare av Paul Stanleys kaliber, men fungerar ändå, tack vare att det är underbara låtar han sjunger.

"Jungle" genomförs innan det är dags för "Crazy Nights"-medleyt, som gör att jag återigen får en massa obeskrivliga lyckorusningar i magen. Det är bra låtar som får ett nytt liv tack vare denne sköna gitarrist från andra sidan Atlanten.

Bruce berättar att han är glad att han lever och är tillbaka i Sverige, och sen talar han om att nästa låt är viktig för honom. Det är en låt som vissa vill ha till sitt bröllop och andra vill ha till en begravning. Låten vi pratar om är "Forever", och den gör sig bra i setet. Bruce bästa sololåt är "Need Me" som han sjunger själv, och som innehåller ett gott tungt gung.

Herr Kulick stämmer gitarren mellan nästan varje låt samtidigt som han berättar lite om nästa låt eller något annat underhållande. Han skrattar till när min vän Patrik börjar sjunga på en Kisslåt mitt i mellansnacket, och är på gott humör genom hela showen.

Dock är han lite seg i sitt rörelsemönster på scenen. Även om han lever sig in i varenda solo för att kunna dra ut den sista tonen ur gitarren, så är han ingen hoppjerka precis. Men om man betänker att karln har fyllt 50 samt att han nyligen skadades av en kula så kan man väl inte kräva att han skall studsa runt som en galning.

"Hide Your Heart" är en låt som får publiken att tända till nu när publiksiffran mer än fördubblats under konsertens gång. Alla sjunger med och det svänger friskt ute på golvet. Stämningen är på topp när de lämnar scenen via trappan en våning upp.

Men de återkommer snabbt när publiken ropar efter mer. De kör igång "I Walk Alone" och ett "Revenge"-medley. Tonerna av "God Gave Rock n' Roll To You" tonar ut och jag inser att det är slut för idag. Lycklig och fruktansvärt nöjd kan jag konstatera att detta är det bästa jag sett på länge.

Efter en stunds väntan i en trappa kommer så Stefan Lundström med beskedet att det är dags att låta vinnarna i Kiss Army Swedens tävling att få träffa Bruce. De blir inledda fyra åt gången i ett litet rum backstage där Bruce redan duschat och gjort sig i ordning.

Jag pratar med några överlyckliga fans som kommit från Helsingborg för att se Bruce i egen hög person. Många är naturligtvis nervösa inför mötet, och jag får vid några tillfällen hjälpa till och översätta stapplande svengelska till amerikanska för Bruce. Dessutom hjälper jag till med att fotografera med deras medhavda kameror.

Bruce har sedan rätt så bråttom därifrån och jag tackar för mig och börjar dra mig till utgången.

Johan (Johansson) Falk
Reporter
Kiss Army Sweden

FANS IN FOCUS:
MATTIAS "IA" EKLUNDH

Mattias "IA" Eklundh är inte bara en hyllad musiker och på gränsen till helgonförklarad i Japan, han är också ett stort Kissfan. Här berättar han själv om uppväxten med Kiss, och vad bandet betyder för honom idag.

Mattias började sin karriär i Frozen Eyes, och flyttade sedermera till Köpenhamn för att ersätta Hank Sherman i danska Fate. Efter att ha fått insikt i den skitiga showbizindustrin, bestämde han sig för att bilda Freak Kitchen 1992.

IA har släppt två soloplattor, flera instruktionsvideos, agerat gitarrlärare, arrangerat gitarrkliniker, och är en hyllad gitarrhjälte i Asien och framför allt Japan. Apple Horn är hans egen gitarrmodell, tillverkad av Caparison.

IA sätter sig glatt ner och pratar mer än gärna om sitt intresse för Kiss. Man upptäcker snart att man har mycket gemensamt med andra Kissfans när man pratar gamla minnen. Det är i alla fall en fröjd att prata om Kiss med likasinnade. Så vi påbörjar frågeställningen när vi satt oss tillrätta med en kopp kaffe, en snörik söndag i februari.

Bästa album och låt med Kiss, enligt dig?

Bästa platta måste vara "Destroyer", för den förändrade så jädra mycket. Bästa låt är en annan femma. Jag har alltid tyckt om "Detroit Rock City" även om det är lite klyschigt. De har ju skrivit många bra kompositioner.

Många gånger har jag känt att det skulle vara mycket hårdare och riffigare eftersom deras stil såg så tuff ut. Ibland åkte det faktiskt på lite Runaways när jag kände att jag ville ha något som var brötigare, lite punkigare.

Men sen gick jag tillbaka till Kiss eftersom jag tyckte "Alive II" var cool, för det var tuffare gitarrljud och Peter Criss virvel var cool. Där tyckte jag "Makin' Love" var tuff, fast det är ju inte någon grym låt. Men jag tror det blir "Detroit Rock City". Även om det är föga upphetsande.

Vilka konserter med Kiss har du sett?

Jag såg min första konsert i Göteborg 1980, sen har jag sett dem varje gång de kommit till Göteborg, 1983, 1984, 1988, 1996 och 1999. Dessutom åkte jag upp till Stockholm 1997 och såg dem.

Vad minns du av din första Kisskonsert 1980?

Jag tyckte det var helt ascoolt. Det var en helt vidunderlig erfarenhet. Jag vet att jag pajade sätet, även som liten elvaåring. Jag stod upp och hoppade som en galning. Jag satt nästan på samma säten som 1996, precis ovanför parketten.

Jag var helt i fullständig extas. Jag kan inte fatta det. Det var nästan för mycket att ta in, och det var nästan samma grej 1996. På gränsen att jag pallade det på något sätt. Min mamma var med och min kompis Jörgen Holmqvist och hans mamma. Jag kommer ihåg att Gene flög mellan högtalarna och att det blixtrade.

Jag älskade specialnumret av tidningen Poster om besöket. Men jag tyckte mer om Alive II-scenen i stället för det här silvriga trumpodiet som Eric hade, och som såg ut som ett silverarmband. Jag tyckte alltid att det såg så litet ut.

Jag har heller aldrig tyckt om när de har återanvänt saker. Som på Animalizeturnén till exempel, när de hade samma ramper, och Genes Creaturesdräkt, som var en relik från Elderperioden.

Jag har hört att du tidigt var med i Kiss Army, stämmer det?

Jag gick med i den amerikanska Kiss Army efter att jag hade köpt "Double Platinum", måste ha vart 1978. Jag fick någon tidning och erbjudande om att köpa mer grejer, och tror jag var med i ett år.

I ärlighetens namn så har jag flera gånger funderat på att gå med i Kiss Army Sweden, mycket på grund av den schyssta hemsidan. Brukar vara där inne och kolla.

Hur gick det för Kiss och Aerosmith på den där USA-turnén? Jag vill att det skall gå bra för dem. Jag hatade när Kiss spelade på Frölundaborg 1988, och Paul Stanley fick stå och trycka tillbaka de där fuskhögtalarna för de höll på att ramla ut. Ingen logga hade de, och allt var så trökigt, och halvfullt var det. Det gjorde ont i hela hjärtat.

Det har vart så många sådana grejer under Kisstiden, så jag gläds när det funkar. Skulle gärna vilja ha sett dem på den senaste turnén.

Har ni spelat några Kisscovers med ditt band, Freak Kitchen?

Jajamen, vi har spelat "Watchin' You", "Deuce", "God Of Thunder" och "She", bland annat. Sen har vi gjort regelrätta Kissgig med den gamla konstellationen. Inte med smink, men det har vart på "Kiss Night" och så där.

Det var innan första Freak Kitchen-plattan, eftersom alla är Kissfans, även med nuvarande sättning. Vi körde "Dr Love", "Parasite", "Rock And Roll All Nite" och "Unholy" faktiskt.

Innan plattan hade kommit var det naturligt att ta några Kissgigs och så där för att spela ihop oss.

Kan du berätta mer om din annorlunda version av "Detroit Rock City" på din soloplatta?

Den är ju instrumental. Det är ju struttig swing, swingjazz. Jag har alltid vart en stor fan av zigenarjazz, sånt struttigt som går i bakgrunden här.

Många kunde inte höra att det var den. Jag kommer ihåg när den spelades på radion. Det var först när 75 % av låten hade gått som de hörde att det var den låten.

Det var inte ens meningen att den skulle komma med på skivan. Jag spelade in den för mitt eget höga nöjes skull. Satt i hallen, i min lägenhet där jag bodde då. Den är cool, och den går mycket på amerikansk radio. Det tycker jag är roligt.

Jag tycker att om man skall spela in en cover, så skall man göra en helt egen version av låten.

När började du gilla Kiss?

Jag bestämde mig för vad jag skulle göra 1976, när "Destroyer" kom. Det förändrade allt. Då snickrade jag egna elplankor och var Ace Cooper, en blandning mellan Ace Frehley och Alice Cooper, och hade en alldeles egen sminkning.

Det står också i min officiella biografi att "Destroyer" var en muta från min mor för att jag skulle gå och klippa mig. Efter det var ingenting sig likt. Jag gick fullständig bärsärkargång. Kiss var allt. Jag snodde min syrras platådojor, gjorde små scener och köpte dockorna när de kom.

Jag byggde en Alive II-scen där man kunde hissa upp podier, och jag hade byggt in en liten teburk med en switch med lampor som blinkade.

Om du fick frågan av Gene och Paul att gå med i Kiss, men du skulle vara tvungen att sminka dig som Ace och spela exakt som honom, skulle du tacka ja?

Ja, det skulle vara svårt att inte göra det. Det hade vart för stort för att tacka nej till. Det har kommit erbjudanden från alla möjliga håll, hela tiden. Men jag har alltid tackat nej eftersom jag vill odla min egen mustasch och skriva egen musik.

Jag vill inte vara en "hired gun". Men om det hade vart Kiss så hade det gått. Det är ju nästan religiöst.

När jag tänker på dig som en hyllad gitarrist, blir jag nyfiken på vad du tycker om de gitarrister Kiss haft genom tiderna. Då tänker jag mest på deras tekniska förmåga.

Det finns ju ingen annan som Ace Frehley i ärlighetens namn. Han är ju en så extremt cool gitarrist. Det är inte alltid det låter så jävla vackert, men han har ju egna, som man säger, fingeravtryck. Han har odlat sin egen mustasch. Det låter verkligen Ace, och han har ett förvånansvärt bett ibland.

Speciellt på "Alive II" tycker jag det sticker ut. Det finns inte en volymkontroll som kan plocka ner de där tonerna, bland annat i "Makin' Love". Det hör man på Tommy, att det kan han inte få till, trots att han plankar Ace rakt av, och har fått visa Ace hur man spelar. Sen Ace vibrato, coola och långa stadiga vibrato. Han kommer alltid att vara den coolaste gitarristen. Heja Ace!

Vinnie Vincent, och Mark St John, var de mest tekniskt drivna gitarristerna, men det är något könlöst över Vinnies spel, något kallt. Jag vet inte varför. Men han är ju en bra låtskrivare. Det tycker jag är hans styrka.

Det är något med hans gitarrspelande, mycket rabblandes av noter eller toner. Jag höll på att spy av tristess i Göteborg 83 när han körde sitt ensamsolo med sin rosa Sharkfingitarr. Han har aldrig vart någon favvo.

Sen så är hans instruktionsvideo ett fantastiskt skämt. Han playbackar det han har spelat in i studion och sen står han och försöker synka med fingrarna, sådana där racersnabba grejor. Det funkar inte alls alltså. Han verkar ju väldigt osympatisk.

Mark St John tyckte jag var bra. På "Animalize" tyckte jag det var fräckt gitarrspel. Kanske också lite för virtuos för Kiss. Det skall inte gå så jädra snabbt. Det skall va lite mer betongnäve som spelar.

Den där gitarrhjältegrejen passar inte med Kiss musik. Men musiken var helt okej. Många grejer vet jag än idag inte riktigt hur han har gjort. Men det jag har hört efteråt, med White Tiger, det var ju inte bra alltså. Han spelar ju inte alls lika bra som han gjorde på "Animalize". Klart stråt vassare än Vinnie, men inte så mycket egen stil, tyckte jag.

Bruce Kulick tycker jag faktiskt är bra. Jag diggar Bruce Kulick. Jag tycker speciellt att han är bra på "Revenge". Det är en skiva jag tycker är jäkligt bra. Efter "Destroyer" tycker jag nog att den är bäst. Jag kan inte hjälpa det.

Det är många som säger det att, men du, Kiss försöker vara nåt metallband. Men jag tycker inte det. Jag tycker det är ett jävla ställ alltså. Jag gillar "Unholy" och "Spit", ett sketet gitarrspel, fruktansvärt spetsigt. Jag diggar Bruce Kulick där. Där var han förbannad alltså. Där skenade han. Ibland kanske det inte är skitbra, men Bruce är en bra lirare.

Han har kanske inte jordens egnaste stil heller, men ändå bra. Han levererar. Han är en stadig snubbe. Verkar grymt trevlig. Det spelar in när man lyssnar på dem. Men han skulle ju vart tillbaka nu. Det hade ju vart den där Kissfamiljen nu med Bruce i stället för Tommy.

Tommy Thayer tycker jag är otroligt jämn som gitarrist, men saknar Ace unika bett. Om det står mellan Tommy som spindeln i nätet, mannen som skall hålla ihop ett Kiss i det tjugoförsta århundradet, eller inget Kiss alls, kunde valet varit betydligt sämre. Att han sedan ser mystisk ut i Acesminkning är en annan sak.

Helst hade man önskat en annan karaktär, såsom Vinnie och Eric fick på sin tid. Men det är ju en omöjlighet med tanke på alla prylar som skall säljas.

Vad kan du säga om din Kiss samling?

Jag kommer ihåg att jag var så sårad när Peter Criss slutade, så att på mina Kissurklipp satt jag och målade över Eric Carrs sminkning på gamla Peterbilder.

Men jag har dockorna som jag lekte sönder när jag var liten. Jag lyckades laga dem. Jag har alla gamla LP, Casablancagrejer. Sen har jag något gammalt Kiss Color Form Set. Där kunde man bygga ihop Kiss, och med en elak trollkarl med plastbakgrund. Det köpte jag i USA när jag var där som ett litet barn. Jag har haft en hel del prylar genom åren, och det ligger en hel del i källaren och skräpar.

Jag har förstått att det kretsade mycket runt Kiss när du var ung och gick i skolan?

Ja, jag hotade mina klasskompisar. Jag slog en kille bara för att han inte visste vad "hotter than hell" betydde. Han åkte på stryk tills han lärde sig att det betydde "hetare än helvetet".

I skolan hade vi en omröstning till en melodifestival, då Gyllene Tider var stora och jag tror "The Elder" hade kommit och många tyckte den var supersunkig. Men jag kände bara det att, nu är Kiss tillbaka, fan vad bra. "Escape From The Island" hade jag som bidrag. Jag mutade mina klasskamrater så att de skulle rösta på den, men det var fler tjejer som röstade på Gyllene Tider, och de vann typ med en röst eller så.

Det var ett fruktansvärt nederlag. Mina kompisar tyckte att jag borde spelat "The Oath" eller något. Då hade de röstat på min låt. "Escape From The Island" hade ju ingen sång, så därför röstade de inte på den.

Efter det fick aldrig Gyllene Tider vara med i min privata skoltidning, Dunk. 99,9 % av alla gånger hade jag Gene Simmons på omslaget, som jag hade klippt ut från Poster. Jag har kvar dessa tidningar någonstans.

Johan (Johansson) Falk
Reporter
Kiss Army Sweden

Visst känns Mattias hårdare och farligare än Gene?

ALBUM MED KISS GITARRISTER

ACE FREHLEY
Frehley's Comet - 87
Produced by : Eddie Kramer and Ace Frehley
Time : 41:35

FREHLEY'S COMET (ACE FREHLEY)
Second Sighting - 88
Produced by :
Frehley's Comet with Scott Mabuchi
Time : 42:40

ACE FREHLEY
Trouble Walkin' - 89
Produced by : Eddie Kramer, Ace Frehley and John Regan
Time : 44:46

VINNIE VINCENT
Invasion - 86
Produced by : Vinnie Vincent and Dana Strum
Time : 48:05

VINNIE VINCENT INVASION
All Systems Go - 88
Produced by : Dana Strum & Vinnie Vincent
Time : 55:36

VINNIE VINCENT
Euphoria (a.k.a. " The EP ") - 96
Produced by : Vinnie Vincent
Time : 21:50

VINNIE VINCENT
Archives, Volume 1 - Speedball Jamm - 02
Produced by : Vinnie Vincent
Time : 71:14

WHITE TIGER (MARK St. JOHN)
White Tiger - 86
Produced by : Mark St. John
Time - vinyl : 46:35
Time - CD-reissue : 52:03

MARK St. JOHN PROJECT
The Mark St. John Project EP - 99
Produced by : Mark St.John, Steve Major and Phil Naro
Time : 17:07

MARK St. JOHN
Magic Bullet Theory - 03
Produced by : Mark St. John
Time : 50:01

BLACK JACK (BRUCE KULICK)
Black Jack - 1979
Produced by : Tom Dowd
Time : 37:33

UNION (BRUCE KULICK)
Union - 1998
Produced by : Curt Cuomo, Bruce Kulick and John Corabi
Time : 53:06

UNION (BRUCE KULICK)
The Blue Room - 2000
Produced by : Bob Marlette
Time : 48:50

BRUCE KULICK
AudioDog - 01
Produced by : Bruce Kulick
Time : 44:36

BRUCE KULICK
Transformer - 03
Produced by : Bruce Kulick
Time : 51:21

Mer info hittar du här:
http://www.kiss-related-recordings.nl

Kiss 2004

Ytterligare ett kapitel i Kissbibeln skrevs när det stod klart att Peter Criss inte kommer att medverka när Kiss till sommaren återigen ger sig ut på världsturné. Niklas Olsson tycker till om politiken och dagens sättning av Kiss.

Under februari nåddes vi av nyheten att Peter Criss inte längre kommer att vara med i Kiss turnerande sättning, och att Eric Singer kommer in igen och ersätter.

Jag tror inte att många blev så väldigt förvånade. Peter gjorde inte sin bästa turné när Kiss i somras erövrade USA tillsammans med Aerosmith, och rykten säger att hans förhållande med Paul Stanley har varit mycket ansträngt under ett par månader.

Det har även cirkulerat uppgifter om att Paul och Gene Simmons känt att man inte har haft ett tillräckligt starkt band rent musikaliskt. Peter själv uppger via ett uttalande på sin hemsida att han inte aldrig blev tillfrågad att fortsätta turnera med bandet.

Oavsett så är det en originalmedlem så vi nu kanske för sista gången har sett på scen med Kiss, och jag känner att det är läge att tacka Peter. Han gjorde en stark återkomst i musikbranschen med Kiss återförening, och det är bara tråkigt om det ska sluta så här.

Eric Singer då, vad skall vi säga om honom som inte redan är sagt? Att Kiss får tillbaka sin bästa trummis ser jag enbart som positivt. Eric känner bandet sedan tidigare, har redan haft Peter Criss smink en gång tidigare (2001-2002) och är välkänd hos Kissfansen. Kan det bli bättre?

Jag menar, med Eric och Tommy Thayer i bandet har nu Kiss två kompetenta och pålitliga musiker som man tyvärr inte hade i vare sig Ace Frehley eller Peter Criss. Man kan börja spela andra låtar live, kanske till och med spela in nytt material, och så vidare.

Det är allmänt känt att Eric Singer var en av de drivande krafterna bakom att Kiss stuvade om rejält i sin liverepertoar i början av 90-talet.

Viktigast är nog ändå att Gene och Paul nu har två medlemmar som man kan lita på 100 %, både på och vid sidan av scen. De slipper oroa sig för att någon inte kommer att dyka upp, eller huruvida det kommer att låda bra på kvällens konsert, etc.

Redan på förra turnén jobbade Gene och Paul (samt Tommy) hårdare på scen än vad jag sett dem göra på flera år, och jag tror att vi får se ett helt nytt och ännu hungrigare Kiss nu, och jag ser fram emot detta!

Många tycker att det börjar bli lite Spinal Tap över Kiss, men är det så egentligen? Tänk till lite, om du följer ett fotbolls- eller hockeylag så kommer det in nya spelare varje år och bättrar på spelet (förhoppningsvis) och likadant är det på jobbet. Någon slutar, och då måste han/hon ersättas. Hur många band som varit aktiva i mer än tjugo år har sin originaluppsättning kvar? Se bara på Rolling Stones, AC/DC och Iron Maiden, listan kan göras lång. Storheter som lever kvar, trots att några av originalmedlemmarna saknas.

Det jag egentligen skulle vilja säga att om vi vill att Kiss skall leva vidare, och att de skall komma och spela för oss, så måste vi acceptera lite förändringar, även om det är svårt ibland. Sedan är det upp till var och en att ta ställning.

Jag satt och tänkte lite på alla sättningar som Kiss har haft genom åren, både på scen och i TV-studion. Det blev väldigt många. Om man kollar listan här nedan så är det nog fler än man tänker på.

Niklas Olsson
Ordförande
Kiss Army Sweden

1973-1979	Gene Simmons, Paul Stanley, Ace Frehley, Peter Criss
1980-1982	Gene Simmons, Paul Stanley, Ace Frehley, Eric Carr
1981	Gene Simmons, Paul Stanley, Eric Carr (San Remo Festival)
1982-1984	Gene Simmons, Paul Stanley, Eric Carr, Vinnie Vincent
1984-1988	Gene Simmons, Paul Stanley, Eric Carr, Bruce Kulick
1984	Gene Simmons, Paul Stanley, Eric Carr, Bruce Kulick, Mark St John
1984	Gene Simmons, Paul Stanley, Eric Carr, Mark St John
1987-1990	Gene Simmons, Paul Stanley, Eric Carr, Bruce Kulick, Gary Corbett
1992	Gene Simmons, Paul Stanley, Bruce Kulick, Eric Singer, Gary Corbett
1992	Gene Simmons, Paul Stanley, Bruce Kulick, Eric Singer, Derek Sherinian
1993-1995	Gene Simmons, Paul Stanley, Bruce Kulick, Eric Singer
1995	Gene Simmons, Paul Stanley, Bruce Kulick, Eric Singer, Ace Frehley, Peter Criss (MTV Unplugged)
1996-2000	Gene Simmons, Paul Stanley, Ace Frehley, Peter Criss
1997	Gene Simmons, Paul Stanley, Ace Frehley, Ed Canon
2001-2002	Gene Simmons, Paul Stanley, Ace Frehley, Eric Singer
2002	Gene Simmons, Paul Stanley, Eric Singer, Tommy Thayer
2003	Gene Simmons, Paul Stanley, Peter Criss, Tommy Thayer
2004	Gene Simmons, Paul Stanley, Eric Singer, Tommy Thayer

I studion med

I samband med Bruce Kulicks besök på Kiss Expo Sweden i Stockholm passade han på att besöka Canvas Studios i Tyresö, någon mil utanför huvudstaden.

Jag har tidigare haft äran att få spela med Bruce Kulick på låten "Sweet F.A.", som släpptes på två separata hyllningsplattor tillägnade det legendariska bandet The Sweet.

I samband med att Lars Chriss (Lion's Share) mixade om den senare versionen för plattan "The Sweet According To Sweden", kom han upp med idén att fråga Bruce om han var intresserad av att gästspela på en av låtarna till den kommande CD:n med Lion's Share, som just nu är under produktion i Canvas Studios.

Samtidigt producerar Lars även Audiovision, som är sångaren Christian Rivels (Narnia) nya soloprojekt. Även han blev sugen på att få med Bruce i sin redan imponerande gästlista till Audiovisionplattan. Gäster på skivan inkluderar sedan tidigare musiker från bland annat Whitesnake, Yngwie Malmsteen Band, Blue Murder, Europe och Thunder.

Sagt och gjort, de bad mig ringa Bruce för att undersöka intresset, och det visade sig han var på direkt.

Jag åkte iväg för att hämta upp Bruce på hotellet klockan 11:00. Han var dock lite försenad på grund av en intervju för tidningen Expressen, så det var bara att sätta sig ner och vänta.

När Bruce var klar kom han ned till lobbyn med sin gitarr och bad mig vakta den, för han var tvungen att springa iväg för att köpa något viktigt. Vad kom han då tillbaka med, om inte ett Stiga hockeyspel!

Inför den första Unionturnén 1999 var Bruce uppe på mitt kontor, där det står just ett sådant. Vi hade några tuffa fighter, och efter det älskar alltså Bruce spelet så mycket att han nu släpar över ett alldeles eget exemplar till USA!

Väl framme i studion presenterade jag Bruce för Lars och Christian, och sedan var det bara att sätta igång med inspelningen. Närvarande var också radioprofilen Örjan Englin (Dr Rock) från 106,7 Rockklassiker, som känner Bruce sedan tidigare.

Först ut var solot till Audiovision. Bruce hade sedan tidigare fått båda bakgrunderna skickade till sig, så han kunnat förbereda sig väl inför uppgiften.

När Lars och Christian var nöjda med huvudsolot gick Bruce lös på slutsolot. Efter en kortare fika, och hockey, var det så dags för Lion's Share-låten, som även den inkluderade både ett huvud- och ett slutsolo.

Sweden Rock Magazine var även de på plats för att dokumentera händelsen, så Bruce tretimmarsbesök i studion avslutades med en fotosession och lite autografskrivande innan det bar av mot konventet.

Johan Kihlberg
Reporter
Kiss Army Sweden

Johan & Studios e

Bruce valde solot till de

Lars, Bruce & Christian i full färd med inspelningen av ett av de två solon som stod på schemat för dagen.

TÄVLING! SIGNERADE TRANSFORMER

När Bruce Kulick var i Sverige så gav han Kiss Army Sweden fem signerade exemplar av sitt senaste soloalbum, "Transformer", för att lotta ut till medlemmarna. För att vinna en CD, måste du först svara rätt på nedanstående frågor.

Hur många gånger har Bruce spelat med Kiss i Sverige?
Vad hette bandet som Bruce bildade tillsammans med John Corabi?
Vad heter Bruce bror?

Svaren skickar eller mailar du till oss senast den 31 juli, 2004..

d Bruce

Bruce hänger i baren hos Canvas fter att det sista solot är lagt.

att spela på Lars gitarr när han lade kommande Lion's Share CD:n.

I en paus passade Bruce på att spela lite hockeyspel, vilket han älskar. Bruce passade även på att köpa ett eget när han var i Stockholm.

Klassiska KISSprylar

Kiss! That's their name.
Kiss! They might look insane.
Kiss! If rock's your game, it's Kiss!

Den här reklamjingeln från 1978 är välkänd i Kisskretsar. När jag började samla på Kissprylar tyckte jag att de häftigaste prylarna som Kiss släppte under 70-talet var just Megodockorna, tillsammans med Halloweenkostymerna. Här följer lite mer information om just dessa produkter som idag är eftertraktade samlarobjekt.

Mego Dolls

Efter att Marvel Comics producerat en serietidning med Kiss 1977 tyckte dockföretaget Mego att det var dags för en uppsättning dockor med gruppen.

De första prototyperna som Kiss fick se skickades dock tillbaka lika snabbt. Mego hade nämligen valt att göra alla ansiktena (förutom Genes som hade utstickande tunga) likadana, detta på grund av billigare produktionskostnader. Resultatet blev att Peter, Ace och Gene fick helt nya ansikten. Pauls huvud tog man ifrån en Captaindocka från Megos Captain & Tennile-serie.

Det skulle inte förvåna mig om Mego från början hade för avsikt att använda detta huvud till alla dockorna, kanske är det därför som Paul inte putar med läpparna som på alla andra prylar.

Skinny Dolls

När man först började sälja dockorna var dessa gjorda på normala dockor, så kallade "skinny dolls", som användes till dockor som Sonny Bonno och The Captain.

Dessa fanns bara till salu en kortare tid, för att sedan ersättas av 12 ½-inchdockorna, som även hade muskler, lite lätt böjda fingrar, och som var böjbara åt alla håll med hjälp av flertalet leder. I reklamfilmen använder man "skinny dolls".

Intressant fakta

Det tillverkades inte lika många Peterdockor som Gene-, Paul- och Acedockor. Detta på grund av rykten om att Peter skulle lämna bandet. Det gjorde han inte förrän 1980, och då hade tillverkningen upphört för länge sedan.

Rykten gör gällande att Kiss ville ha dockor med hår på bröstet, något Mego inte gick med på.

Mego använde samma kartong till alla dockorna, och instrumenten fick man klippa ut på baksidan.

Även Eric Carr finns som docka, både i Unmasked- och Creaturesmundering, tillverkade med Pauldockan som grund. Dockan av Vinnie Vincent som finns ute är gjord av Acedockan. Dessa är dock inte officiella, utan tillverkade av samlare för samlare.

Mego sålde cirka sex miljoner exemplar av Kissdockorna.

Halloween Costumes

Vad var det alla ville ha 1978? Jo, en Kissdräkt. Därför kontaktade Aucoin Management företaget Collegeville Flag & Mfg. Co. för att göra det som skulle bli Kiss Halloween Costumes.

Men blev det en hit då? Jo, de sålde som aldrig förr, men inte såg det ut som en Kissdräkt. Mer som en sparkdräkt med vardera Kissmedlem tryckt på ryggen.

Ansiktsmaskerna var tillverkade av plast, och såldes även separat. De masker som föreställer Gene och Paul är helt olika, däremot så använde man samma grund till Ace och Peters ansikten.

Det har släppts både nya masker och dräkter efter dessa, både bättre gjorda och snyggare, men originalen från 1978 är klart häftigast.

Hoppas detta har varit till lite hjälp vid köp av dessa tunga Kissprylar.

Mattias Ericsson
Reporter
Kiss Army Sweden

VINYLFARFAR GRANSKAR

Vinylfarfar granskar TURKISKA PRESSNINGAR

Det finns olika anledningar till varför vissa skivor blir mer eftertraktade än andra, och en av de viktigaste orsakerna är om de har ett omslag som skiljer sig från det amerikanska originalet. Detta är en av anledningarna till att de japanska utgåvorna ofta kostar en hel del, trots att många av dem är förhållandevis enkla att få tag på.

I detta nummer tänkte jag ta en titt på två intressanta skivor utgivna i Turkiet. De turkiska utgåvorna skiljer sig oftast inte så värst mycket mot de amerikanska bortsett, från att de flesta är utgivna på det inhemska bolaget Max, och det skivbolaget har en helt egen etikett i blått med röd logo.

Två av skivorna skiljer sig dock radikalt från mängden, och det är den turkiska utgåvan av 7-tums singeln "Hard Luck Woman/Detroit Rock City", samt LP:n "Music From The Elder".

Singeln "Hard Luck Woman/Detroit Rock City" är utgiven på Max och har serienummer 063. Den är tillverkad 1977 och har ett ganska tunt omslag i rött och svart med en livebild från runt 1975. Etiketten är den "vanliga" turkiska Maxetiketten i blått med röd Maxlogo.

Denna singel gavs ut i en begränsad upplaga med omslag och sedan i en omgång utan omslag. Priset är mycket högt bland samlare. Det är inte den singel med Kiss som anses vara den allra ovanligaste, men inte långt därifrån. Om man har tur att hitta ett exemplar får man räkna med ett pris på ett par tusen eller mer beroende på skick.

LP:n "Music From The Elder" är nästan ändå roligare att ha. Personligen har jag alltid tyckt att det officiella omslaget till skivan med dörren och handen är ett av de tråkigaste Kiss har gjort, framförallt med tanke på att man inte får någon gruppbild med om man inte har turen att få tag på ett svenskt exemplar med poster.

Tydligen delar turkarna min uppfattning och har därför gjort ett helt eget och mycket trevligt omslag med Kiss i Elderkostymer mot en gul bakgrund.

Denna skiva är inte utgiven av Max, utan av ett bolag kallat Dallas. Katalognummer är 9002 och etiketten är vit med bolagsnamn och en cowboyhatt som bolagslogo. Det finns inget årtal angivet på skivan eller omslaget, men troligen är den från tiden det begav sig.

Även detta är en mycket sällsynt skiva med en prislapp på tusen kronor och en bra bit över för ett exemplar i bra skick.

Turkiet är inte det enda land som har gjort egna intressanta omslag, så i kommande artiklar tänker jag bläddra vidare bland liknande skivor.

Vinylfarfar
Reporter
Kiss Army Sweden

Hard Luck Woman / Detroit Rock City,
063, PS, TURKISK-press,
Max, Max label.

Music From The Elder,
9002, PS, TURKISK-press,
Dallas, Dallas label.

THE EARLY YEARS

Waring Abbott är känd i Kisskretsar som mannen bakom många kända fotografier på bandet från 70-talet och början av 80-talet. Björn Moldén har fått nöjet att göra en intervju med Waring.

Waring Abbott började fotografera Kiss redan 1974, och fortsatte ända fram till 1982. Flertalet av hans mest kända bilder finns nu i boken "Kiss: The Early Years", som även innehåller text av Gene Simmons och Paul Stanley.

Idag är Waring en av musikbranschens mest aktade fotografer.

Hur kom du i kontakt med Kiss?

Jag tog bilder på dem när de var förband åt något engelskt band i början på 70-talet. Efter det gjorde jag PR-jobb åt bandet via Carol Ross, deras publicitetsmanager.

Lärde du känna medlemmarna bra under 70-talet?

Jag reste tillsammans med bandet när de var på turné ett antal gånger, och jag satt ofta bredvid Gene på planet när vi flög någonstans. Spenderade också en hel vecka tillsammans med dem i Cadillac, Michigan.

Vad inspirerade dig till att göra boken "Kiss: The Early Years"?

Laura Giarantano Marcus, en av mina vänner på Red Distribution i New York City frågade mig en dag om jag hade några bilder som borde finnas i en bok. Jag har massor av bilder på Kiss, svarade jag. Hon sa åt mig att göra en bok av dem och det gjorde jag.

Vad tycker du själv om boken?

Jag tycker att det är en bra beskrivning om vad som egentligen hände på den tiden. Det jag gillar mest är att varken bandet eller förlaget hade något att säga om vilka foton som skulle finnas med i boken.

De lät mig lägga till och ta bort precis så mycket material som jag ville, så det du ser i boken är precis som det var i verkligheten.

I en tid av otrolig kontroll från både artister och förlag är det uppfriskande att få berätta sanningen, med hjälp av bilder.

Varför slutade du med att fotografera Kiss?

Vi gick olika vägar. När de tog av sminket var det inte längre samma sak för mig. Jag började jobba mer med Styx, Huey Lewis & The News, och jag tog många foton som blev skivomslag med Lou Reed.

Behöll du kontakten med Kiss under 80- och 90-talet?

Nej, inte direkt.

Hur är ditt förhållande till bandet idag?

Jag pratar fortfarande med Gene då och då, men inte lika mycket som förr, sedan vi avslutade arbetet med boken.

Vad tycker du om Kiss, som band?

Jag tror att de antagligen är den bästa rock n' roll-gruppen någonsin. De står för en tidsperiod av musik som inte längre existerar, men som fortfarande är njutbar. Jag kan faktiskt fortfarande förstå deras texter. Jag antar att jag är gammeldags.

De är verkligen inga clowner, men inte heller några konstrockers som tar sig själva på för stort allvar. Kiss handlar om att ha roligt, och deras musik håller än.

Har du någon favoritlåt eller favoritplatta med Kiss?

De första fyra studioplattorna och den första liveplattan är mina favoritskivor. Jag gillar även "A World Without Heroes" från "Music From The Elder". Jag vet att många inte tycker om den skivan, men jag tycker den är suverän.

Varför valde du att bli fotograf?

Det verkade som att fotografer hade mycket roligt, så jag beslöt mig för att testa, och det fungerade bra för mig.

Björn Moldén
Reporter
Kiss Army Sweden

Gene Simmons och Paul Stanley i

Köpenhamn 1994

Det är rätt ironiskt, eller borde jag kanske säga skrattretande, att det skulle ta hela 20 år innan man fick träffa sina största idoler, men det är en helt annan historia.

Denna historia börjar med att Niklas Olsson ringer mig fredagen den 11 mars 1994 och undrar om jag har något för mig på söndagen. Det har jag inte, så han frågar om jag har lust att hänga med till Köpenhamn för att träffa Gene Simmons och Paul Stanley. Det tar som ni förstår inte många sekunder att övertyga mig!

Gene och Paul skall komma på eftermiddagen och göra lite intervjuer, och Niklas har fått reda på vilket hotell de skall bo på, och även vilken flight de kommer från Hamburg till Köpenhamn med!

Kvällen innan går åt till att välja ut vad jag skall ta med mig och försöka få signerat av dem, men det är inte så lätt efter att ha samlat i 20 år. Man har samlat på sig en hel del.

Niklas och två andra kompisar hämtar upp mig och färden går till Köpenhamn där vi hämtar upp Björn, en annan kompis till oss. Sedan bär det av ut till flygplatsen Kastrup, där vi har planerat att möta upp dem. Till allas förvåning är det bara vi fem Kissfans på plats.

Jag hade vissa förhoppningar, men var inte speciellt upphetsad, men när de så kom ut med sitt bagage och man hade Paul Stanley och Gene Simmons livs levande framför sig så var det en enorm känsla som for igenom kroppen. Paul skrattar när han får se oss och säger till deras manager, att "dessa killar känner till allt vi gör", även om besöket var relativt hemligt.

Gene skriver så att pennan glöder till oss alla, men Paul däremot skyndar snabbt förbi och ut till den väntande bilen som skall ta dem in till hotellet. Det kändes snopet att Paul bara smet förbi, för han har alltid varit min stora idol, men dagen var inte slut.

Vi följer efter Kiss bil till deras hotell, SAS Radisson. Känslan av paparazzi var påtaglig! Gene och Paul försvinner snabbt upp på sina rum, och tar under eftermiddagen emot dansk press på hotellet. Vi andra, cirka tio man, sitter ett par timmar i lobbyn och väntar, då hissdörren plötsligt öppnas och Paul kommer fram till oss och säger att han och Gene kommer ner senare och skriver till oss, men att de måste göra sina intervjuer först.

Framåt kvällen så kommer de ner och kommer över till oss och sätter sig ner och pratar, och skriver autografer på allt vi vill, samt ställer upp på foto med oss. De stannar i cirka 15 minuter innan de åker iväg med en representant från skivbolaget till en restaurang för att äta.

Vi bestämmer oss för att åka hem, då de har varit så snälla mot oss och kanske inte uppskattar att vi sitter kvar när de kommer tillbaka, även om man hade velat se dem igen.

Detta var en mycket speciell "meet and greet", något jag (eller vi) kanske aldrig får uppleva igen då man idag får betala 1 000 dollar för att få samma kick. Jag skulle vilja sammanfatta denna dag med ett av Pauls favorituttryck, "It was awesome!".

Per Jeppsson
Reporter
Kiss Army Sweden

Som rockstjärna bör man även ha på sig solglasögonen inomhus!

Dagen efter Köpenhamn flög Gene och Paul till Stockholm för ytterligare intervjuer med de svenska journalisterna.

Gene tittar glatt in i kameran, precis som så många gånger förr.

På Kiss Farewellturné 2000 var en av lastbilarna dekorerad så här.

Kiss kör över publiken i Göteborg och Stockholm, maj 1976.

En rolig bild från stranden i Daytona Beach, Florida, oktober 1992. Kiss gjorde ett uppehåll under Revengeturnén och tillbringade denna tid i Florida bland annat med bad och besök på Disneyland.

VINYLFARFAR GRANSKAR 2

Vinylfarfar granskar THE ORIGINALS II

The Originals II
VIP-5504-6

The Originals II
Texthäfte, svart/vit.

The Originals II VIP-5504-6, 4 st Pappersmasker, 4-färg.

Vi bläddrar vidare i skivbacken och hittar nästa raritet att skriva om, nämligen "The Originals II".

Om någon skiva med Kiss får samlare att vakna till lite extra så är det väl de få gånger som denna raritet dyker upp till försäljning. För många är detta den ultimata samlarskivan, och höjdpunkten i samlingen.

Jag har glömt när och var jag köpte de flesta av mina skivor, men jag kommer aldrig att glömma när jag köpte denna. "The Originals II" var, till skillnad från den första "The Originals", endast en japansk specialutgåva som gavs ut i samband med Kiss andra besök i Japan i mars 1978.

Det exakta datumet för utgivningen av skivan är lite osäkert eftersom flera bud finns, men det flitigast förekommande och troligaste datumet är den 25 mars.

Den första "The Originals" som, i Japan, gavs ut exakt ett år tidigare (25 mars, 1977) innehöll Kiss tre första studioplattor, och "The Originals II" följde upp med studioskivorna nummer fyra, fem och sex, det vill säga "Destroyer", "Rock And Roll Over" och "Love Gun".

Som vanligt när det gäller japanska utgåvor så innehöll ett komplett exemplar av boxen flera bonussaker, förutom själva vinylskivorna. Man fick med ett svart/vitt texthäfte, ett åttasidigt häfte med färgfoton, fyra pappersmasker, det traditionella japanska OBI-bandet runt omslaget och innerkonvolut till vinylerna med samma tryck som de tre originalskivorna har på omslagen.

Framsidan på omslaget är i princip det samma som på den första "The Originals" med (förlåt att jag säger det) ganska dåligt påmålade porträtt av Kissmedlemmarna.

De bifogade pappersmaskerna har också beskrivits som något av det fulaste som går att få tag på som samlare, och jag får nog hålla med även där. De är förmodligen inspirerade av japansk konst men det hjälper inte. Jag har svårt att tro att Kiss själva godkände dessa missfoster innan de trycktes upp.

Serienummer på "The Originals II" är VIP-5504-6. I likhet med de flesta japanska utgåvorna är priset mycket högt och ligger som regel runt 3 000 svenska kronor för ett komplett exemplar, men man bör veta att "The Originals II" säljer mycket på sin kultstatus.

Skivan är faktiskt inte lika toksvår att få tag på som exempelvis ett komplett exemplar av japanska "Love Gun" med poster, eller japanska "Destroyer" med poster, eller många andra skivor, även om man får lägga ner lite tid och mycket pengar om man vill köpa den.

Jag har länge försökt få klarhet i om det gavs ut en så kallad "white label promo" av "The Originals II". Det gjordes på den japanska "The Originals", och de flesta andra japanska originalskivorna. Rykten säger att det ska finnas en av "The Originals II", vilket låter högst rimligt, men ingen som jag har varit i kontakt med äger eller har sett någon sådan skiva, och då har jag ändå hört med många av de kunnigaste samlarna av Kissvinyl i världen.

Är det någon där ute som har denna promoutgåva så hör gärna av er. En "white label promo" av "The Originals II" skulle garanterat vara en både eftertraktad och svindyr raritet.

Vinylfarfar
Reporter
Kiss Army Sweden

MEDDELANDE FRÅN ERIC & TOMMY

Word association:
(tell us the first thing that comes to your mind for the following)

Gene Simmons: Where isn't he doing now? :)

Paul Stanley: Talented, Funny Guy - Great Frontman

Bruce Kulick: 5 years together in Kiss (Great Guitar)

Ace Frehley: Funny Man - Great Licks

Alice Cooper: The Master / Godfather of Theatre Rock

KISS Fans: Nothing like them! #1

Revenge cd: Bob Ezrin - My start w/ Kiss

Unplugged cd: Favorite Kiss Record I played on...

KISS Expo: Great Fans - Travel - All Good

Sweden: Stockholm - Gary Moore 1987

KISS Merchandise: Great for those that collect - not my thing

Glamnation: Fun Music that I grew up on

KISS ARMY SWEDEN: Like All KISS Fans #1

Hope to See you-All Again Soon!

Eric Singer 2004

TO KISS Army Sweden!
All the best to the dedicated & the devoted KISS family of Sweden..
You Rock with the best of them!!
See you on the road!

Tommy Thayer

Allt roligt har ett slut…

När jag den första mars 1999 tog över Kiss Army Sweden, efter Johan Kihlberg, tog aldrig mina tankar och idéer om hur jag ville utveckla föreningen slut. Jag kunde vakna mitt i natten med någon idé som jag snabbt fick skriva ner för att inte glömma den.

Detta har resulterat i två turnéer med Union, den hittills enda i världen med Glamnation, Paul Stanley i "Phantom Of The Opera" i Toronto, gruppresor på turnéer med Kiss och Union, en soloturné med Bruce Kulick, ett otal Kissexpon, och mycket, mycket mera.

För er som inte fanns med 1999 skulle jag vilja berätta att det då inte fanns någon utvecklad hemsida för föreningen. Den idén tog form när jag besökte sidan "Kiss Sverige" på nätet, och beslöt mig för att ta kontakt med slyngeln Stefan Cedervall (av internationella artister benämnd CD-Wall, alternativt Hugh Grant). Efter ett möte beslutade vi oss för att registrera föreningens domän, och omvandla sidan till Kiss Army Swedens officiella mötesplats.

Därefter dök idén med en shop upp. Då var det nödvändigt att kalla in allvetaren, mäster Niklas Olsson, som också tände på förslaget. Så började då en liten trojka att bildas.

För att sammanväva alla dessa idéer så fanns sedan tidigare layoutgeniet och tillika Kissfantasten Marko Rouvinen där. Han hade gjort ett antal tidningar innan min tid, och eftersom han var både duktig och sympatisk, så föll valet på honom.

Nu, några år och ett antal tidningar senare, har den här enormt roliga tiden inneburit att mitt brinnande intresse för att utveckla föreningen allt mer falnat, paradoxalt nog på grund av mitt engagemang i föreningen och nära samarbete med artister i Los Angeles.

Dessa kontakter har fört in mig på nya vägar inom musikbranschen. Jag lägger nu ner mycket arbete på mitt och Niklas bokningsbolag, Scandinavian Entertainment, parallellt med familj och ett civilt arbete.

Detta innebär dock inte att mitt intresse för Kiss har falnat. Nej, men då man inte längre brinner för ett uppdrag, är det dags att gå vidare, och den tanke jag hela tiden haft är att Niklas vore mitt förstaval som ny president i föreningen. Med sin kunskap, erfarenhet och engagemang runt Kiss, så passar han perfekt som min efterträdare.

Jag hoppas att ni under de drygt fem år som gått uppskattat hemsida, turnéer, expon, resor, med mera, som vi tillsammans möjliggjort. Hädanefter kommer ni få möjligheten att träffa mig som gästskribent här i tidningen, och ni är alltid välkomna att skicka ett mail till stefan@kissarmysweden.com.

Härmed vill jag tacka alla medlemmar och Kisslikar för dessa år som varit, och Stefan Cedervall, Marko Rouvinen, samt Niklas Olsson, med flera. Utan er så hade inte något av det här gått att genomföra, ett stort tack!

Ps. Till alla er som känner sig bortglömda, ett stort tack även till er. Ds

Stefan Lundström
Ex-President
Kiss Army Sweden

Stefan Lundström tillsammans med Kyss och Bill Aucoin.

I nästa nummer av Destroyer…

Stor intervju med Bill Aucoin
Läs om Kiss turné i Australien, Japan och USA.
Vad har Vinylfarfar hittat i skivhyllan?

Hur såg ett konsertkontrakt med Kiss ut på 70-talet?
…och mycket mera!
Nytt nummer ute den 8 november 2004

Första soloplattan på 25 år från Kiss-legenden Gene Simmons! En mix av pop och rock samt en del överraskningar – inkluderar bl a spår med Bob Dylan och Frank Zappa.

I BUTIK 19 MAJ